

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

OOSTERSCHE WRAAK

20 cent

No. 1121

De reus nam het lichaam van Raffles in zijn armen.

☛ Elke aflevering bevat een volledig verhaal. ☛

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Oostersche Wraak.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie blz. 32

HOOFDSTUK I.

DE LIEVELINGSVROUW VAN DEN MAHARAJA.

Het was een eigenaardige stoet die omstreeks negen uur in den avond, langs den boschweg trok die voert van Dailak naar Jumla, in Nepal, een der voornaamste provincies van Engelsch-Indië.

De maan scheen met buitengewone helderheid aan den hemel, en wanneer de stoet een open plek in het bosch voorbijkwam, dan viel het duidelijk te zien, op welke wijze hij was samengesteld.

Vooraan liepen twee muzikanten, wier huid koperkleurig, als gepolijst brons glansde in het zilveren maanlicht.

Zij droegen niets anders dan een witten heupdoek, en een fraai gevouwen hoofddoek, en bespeelden met vaardige hand een paar eigenaardige lange trommels, vervaardigd uit het tusschenstuk van een bamboeboom, omstreeks twee decimeter in doorsnede, en aan weerszijden gespannen met de huid van een zebu.

Zij sloegen dezen trommel met de hand, tot

een vuist gebald, en de instrumenten gaven een gedempten, wonderlijk geheimzinnigen klank, die eenigszins geleek op het aanhoudend rommelen van een ver onweer.

Twee soldaten volgden hen op de hielen, van top tot teen in een glinsterende maliënkolder gestoken, die hen tot op de knieën neerhing, en daar puntig was uitgesneden.

Hun beenen staken in een nauwsluitende broek van leder, eveneens bezet met metalen schubben.

Hun hoofd was gedekt met een helm van zwart gepolijst staal, die ook de ooren bedekte, en die aan de achterzijde overging in een los hangend stuk leder, en ook dit was met maliën bezet.

Boven op dezen helm verhief zich een stalen punt en de neus van de soldaten werd beschermd door een soort grendel, die aan de voorzijde van den helm op en neder kon worden geschoven.

Zij hielden met de linkerhand een blinkend rond schild voor de borst, en droegen in de

rechter een lange lans, eindigend in een zeisvormige punt, voorzien van twee weerhaken, een vreeselijk wapen in de hand van een geoefend man.

Aan hun linkerzijde hing, aan vergulde kettingen, een kromzwaard met een ivoren greep in een scheede van rood fluweel, met koper beslagen.

Zij schreden langzaam voort, op den eentonigen cadans van de trommels.

Achter hen volgden vier slavinnen, allen donkerbruin van tint, met gloeiende zwarte oogen, nauwelijks verborgen achter de dunne sluier.

Zij droegen om het middel een gouden gordel en daaraan was de wijde, zijden pantalon bevestigd, die nauw om de enkels sloot, en de naakte voeten staken in een soort sandalen van verguld leder.

Het ravenzwart haar hing bij twee hunner tot over de knieën, terwijl de beide anderen het hadden opgestoken in een grooten wrong, die boven op het hoofd lag.

Nu kwam er een buitengewoon groote, zogenoemde „witte olifant” aanschrijven, dat wil zeggen van lichtgrijze kleur.

Het reusachtige dier, door een kornak geleid, die schrijlings op den nek was gezeten, vlak achter de ooren, en het dier met zijn naakte beenen bestuurde, schreed langzaam voort, nu en dan den slurf bewegend, of zachtjes met de reusachtige ooren klapperend.

De geweldige slag tanden van den olifant waren aan de uiteinden voorzien van een knop van zuiver goud.

De kop was voor een gedeelte bedekt met een netwerk van gouddraad, waarvan dikke kwasten afhingen, die onder het loopen heen en weer slingerden.

Over den rug was een schabrak geworpen van goudbrocaat, en in het midden daarvan verhief zich een soort miniatuurtempel van verguld hout, sierlijk met arabesken bewerkt, en door de hand van een kunstenaar gebeeldhouwd.

Daarin zat, met gekruiste beenen, een zwaar gesluierde vrouw, van wier gelaat niets anders te zien viel dan een gedeelte van het gladde, slechts weinig gebruide voorhoofd, en de groote glanzende, diepzwarte oogen.

Zij zat een weinig voorover, de handen in den schoot gevouwen en scheen zich half in slaap te laten wiegen door den regelmatigen stap van haar rijdier.

Op eenige passen achter den olifant liepen nog twee slavinnen, en de stoet werd gesloten door vier fakkeldragers, gekleed evenals de trommelaars.

Heinde en ver viel geen levend wezen te be-

speuren en dat was ook niet te verwonderen, want men bevond zich hier in een vrij schaarsch bewoonde streek en ruim honderd mijlen van den spoorweg die de Vereenigde Provinciën reeds in alle richtingen doorkruist.

Sonaripur was de dichtstbijzijnde stad aan dezen spoorweg gelegen en zij bevond zich op bijna 150 kilometer van de plek, waar de eigenaardige stoet zich thans langzaam voortbewoog.

Nu en dan was het alsof hij door de duisternis werd opgeslokt, wanneer hij verdween onder het eeuwenoude, hooge geboomte, om dan plotseling weder te voorschijn te komen, als een verschijning uit een sprookje, overgoten door het maanlicht, dat zoo helder was, dat alle voorwerpen tot op verren afstand duidelijk te zien waren.

Een paar keeren had in de verte, in de wildernis, het gebrul van den tijger weerklonken en dan hief de reusachtige olifant angstig den slurf op, dien hij in alle richtingen bewoog en klapperde zenuwachtig met de ooren, zonder evenwel zijn stap te vertragen.

Maar eindelijk scheen de stoet het doel van den tocht te hebben bereikt.

Het smalle boschpad verbreedde zich en daar op een open plek van het woud, stond een tempel, welks spitse torens scherp afstaken tegen den donkerblauwen nachthemel.

Het gebouw was geheel wit gepleisterd, maar het scheen slecht te worden onderhouden.

Ook hier was geen levend wezen te bespeuren en men hoorde niets anders dan het geritsel van de bladeren der eeuwenoude boomen als een bontgekleurde vogel, of een vlugge, sierlijke meerkat haastig van plaats veranderde.

In den tempel scheen licht te branden, want door een der hooge, smalle ramen was een zwak rossig schijnsel te bespeuren.

De stoet hield halt.

Vlug als een aap liet de kornak zich van den nek van den olifant glijden en dadelijk daarop boog het machtige dier gedwee de knieën en vlijde zich op den grond neder.

De vrouw, die op zijn rug de reis had gemaakt, opende een soort deurtje in den miniatuurtempel en liet zich toen op den grond glijden.

Een der fakkeldragers, een groote Fellah met vurige, schitterende oogen, kwam haastig toeschieten om haar te helpen, maar de vrouw wierp hem door haar dunnen sluier een koelen blik toe, wendde zich van hem af en richtte haar schreden naar den boogvormigen ingang van den tempel.

De anderen volgden haar op eerbiedigen afstand.

De tempeldeur was stevig gesloten, maar de

vrouw opende haar met behulp van een kleinen gouden sleutel, die aan een dunnen ketting van hetzelfde metaal om haar pols was bevestigd.

Zij bevond zich nu in een voorportaal, waarvan de vloer was ingelegd met een mozaïek van bontgekleurd marmer.

Aan de zoldering hing een lamp, waarvan de brandende pit, in olie gedompeld, het flauwe lichtschijnsel verwekte, hetwelk van buiten zichtbaar was.

Links in dit voorportaal bevond zich, in een vrij diepe nis, een met koper beslagen deur, die half openstond.

De vrouw had zich van haar sandalen ontdaan en schreed nu op haar naakte, kleine voeten naar de deur, het hoofd gebogen en de armen over de borst gekruist, terwijl de slaven op eenigen afstand bleven.

Zij duwde de deur wijd open en trad den eigenlijken tempel binnen.

Het was een tamelijk groote ruimte, bevloerd met marmeren platen van verschillende kleuren en die overdag licht ontving door een veertiental smalle hoog aangebrachte ramen, zeven aan de oost- en zeven aan de west-zijde.

Achter in de zaal, het gelaat naar het Oosten gewend, bevond zich een zeer groot beeld, de Godin Vishnoe voorstellende, in zittende houding en de beenen over elkander gekruist.

Het beeld was bijna drie meter hoog en vervaardigd uit brons.

Stellig had een meesterhand het gewrocht en het leek alsof het geweldig groote beeld aanstands tot leven zou worden gewekt.

Het was alsof er een mystieke glans uitging van het kalme gelaat en elk oogenblik verwachtte men dat de halfgeloken oogleden omhoog zouden gaan.

De rechterhand van het beeld rustte op een der knieën, de linkerhand hield een lotus vast het zinnebeeld der Brahmaansche godheid.

Midden in het voorhoofd van het afgodsbeeld was een robijn van zeldzame grootte en schoonheid bevestigd.

Het leek een zeer groote druppel bloed, die naar alle kanten licht uitstraalde.

De vier fakkels van de slaven wierpen een trillend schijnsel op het bronzen beeld en lieten de hoeken van het altaar, dat zich te weerszijden uitstrekte, in duisternis gehuld.

De vrouw schreed langzaam naderbij, terwijl haar lippen gebeden prevelden, nog altijd met de armen over de borst gekruist en voor het beeld gekomen, zonk zij op de knieën neder en raakte met het voorhoofd de koude marmeren vloerplaten aan.

Zij bleef zoo geruimen tijd liggen, richtte zich toen op, zoodat zij op de hielen kwam te rusten

en zeide met zachte, eentonige stem haar gebeden.

Het was de maand Rhamadan en reeds drie malen had zij zich naar dezen afgelegen tempel begeven, om de genade van Brahma af te smeecken.

Niets liet zich hooren dan het eentonig gemurmur van haar biddende stem en het zachte knapperende geluid van de harsfakkels in het voorportaal.

Nu en dan klapwiekte een vleermuis voorbij, die in dezen vervallen tempel zijn toevlucht had gezocht en een paar keeren werd het heldere eigenaardige geluid vernomen, hetwelk de Indische krekkel teweeg brengt.

Na verloop van een uur ongeveer stond de jonge vrouw weder op, ontstak de wierook, die zij had meegebracht, na die in een kleine gouden vaas te hebben overgestort, welke zich op het altaar bevond en richtte zich toen weder naar de deur.

De stoet vormde zich opnieuw, nadat de vrouw weder had plaats genomen op den rug van den olifant en het reusachtige dier zich weer had opgericht en de terugweg werd aanvaard.

Uren achtereen trok de stoet, onder het doffe gerommel van de trommels door het woud, totdat Dailak bereikt werd, een welvarende stad, op ongeveer 50 mijlen ten Westen van de Bheri gelegen.

Het is de residentie van een dier tallooze Indische vorsten, die zich voor de overgroote meerderheid aan het Engelsche gezag hebben onderworpen en voor een deel hun zelfstandigheid in meer of mindere mate hebben mogen behouden.

De Maharaja van Dacca, een van die vele kleine vorstendommen, behoorde tot een trotsch geslacht van heerschers, die zich pas zeer laat had onderworpen aan de Engelsche heerschappij.

De Regeering te Bombay, meestal zeer goed ingelicht omtrent de stemming onder de inheemsche stammen, wist wel, dat zij den Maharaja van Dacca, Ram Kazilbash, goed in het oog moest houden, daar zij hem slechts weinig vertrouwde en vreesde, dat hij zeker tot de eersten zou behooren die het vaandel van den opstand zouden zwaaien, zoodra daartoe het sein mocht worden gegeven.

Hij was nog jong, nauwelijks 40 jaar, hartschootelijk, wraakgierig en buitensporig trotsch op zijn afkomst, ofschoon zijn vorstendom tot een der kleinste in geheel Nepal behoorde.

De stoet zwenkte thans een voorplein op, aan welks een einde zich een bouwwerk verhief, of liever een complex van gebouwen — dat was de Residentie van Ram Kazilbash, eeuwen ge-

leden door een van zijn voorouders gebouwd.

Het complex bestond uit een hoofdgebouw, deels uit marmer opgetrokken, met vier torens op de hoeken en omringd door een zestal andere, en kleinere gebouwen, dienstig om het personeel onder te brengen.

Want hier heerschte de slavernij nog, op deze grens van Westersche beschaving en Oostersche barbaarsheid.

Slechts een paar dagreizen van Dailak begon inderdaad dat woeste gebied, reeds behoorende tot Thibet, hetwelk nog altijd niet doorzocht is en waar reeds zeer vele ontdekkingsreizigers het leven hebben moeten laten, vermoord door de fanatieke inwoners.

Weliswaar strekte de Engelsche rechter ook tot Dailak zijn straffende hand uit en in diens naam werd iedere doodslag streng gestraft — maar de Maharaja van Dacca stoorde zich weinig aan de Engelsche rechtspraak en het was reeds herhaaldelijk voorgekomen dat hij met eigen hand een van zijn slaven had omgebracht.

En het viel moeilijk, den trotschen en weerspannigen vorst te straffen, want het dichtstbijzijnde Engelsche garnizoen was in Sonaripur gevestigd, op ruim honderd mijlen afstand, en het was bovendien zeer klein, terwijl Ram Kazilbash beschikte over een goed gedrild, en gedeeltelijk van moderne wapens voorzien legertje van 6000 dappere mannen, die den dood niet vreesden.

Het voorplein baadde in licht, want het schijnsel van de maan kon zich hier vrijelijk uitgieten over de lage huizen in den omtrek, die nederig schenen weg te schuilen voor het trotsche, witte kasteel van den vorst.

Er kwamen aanstonds slaven toesnellen, waaronder een paar gitzwarte, kroeskoppige negers, alleen gekleed met een smallen lendedoek, zoodra het gerucht van de trommels zich deed hooren, want zij kwamen de lievelingsvrouw van den Maharaja, Sherah verwelkomen en namens den meester begroeten.

Sherah steeg weder van den olifant en werd haastig naar haar vertrekken geleid, die naast den gemeenschappelijken harem waren gelegen, waar zich een dertigtal schoone vrouwen ophielden, eenigen bijna zuiver blank, anderen lichtbruin van huid, en drie of vier van een donkerder tint, bijna zwart, zooals de Nubiërs en de Ethiopiërs.

Maar toen Sherah slechts weinige minuten

later haar vertrek verliet, teneinde zich te begeben naar den weelderigen tuin die zich kilometers ver achter het vorstelijk verblijf uitstrecte en juist de breede waranda had bereikt, waarboven zich een afdak bevond, door zware marmeren pilaren gesteund, trad er eensklaps van achter een dezer gedraaide kolommen een Fellah te voorschijn, die Sherah, de lievelingsvrouw van zijn heer, met een kort gebaar van zijn naakten bruinen arm terughield.

Sherah stond stil, keek den Fellah van het hoofd tot de voeten aan, en vroeg toen ongeduldig:

— Welnu, Daoud? Wat wil je? Hoe durf je mij tegemoet treden? Maak plaats!

— Niet voordat je mij gezegd hebt, Sherah, dat ik niet vruchteloos smacht naar de aanra-king van je kleine hand en je roode lippen!

— Wat, gij dwaas! riep Sherah toornig uit. Wilt gij dat ik u met de zweep zal doen ranselen! Zijt gij krankzinnig? Weet gij wel dat het mij slechts een woord behoeft te kosten, om u deze onbeschaamdheid met den dood te laten betalen? Pak u weg — en dank er Vishnoe voor, dat ik mijn bedreiging niet aanstonds ten uitvoer leg! Hebt gij dan nog niet begrepen, dat ik u minder acht dan het stof van den weg? Gij zijt een slaaf — en ik veracht u!

De Fellah liet een dof gekreun hooren, en een oogenblik was het alsof zijn sidderende hand tastte naar den krommen dolk met den palmhouten greep, die in zijn gordel stak.

Hij beheerschte zich slechts met de uiterste moeite en zijn gelaat had een vale kleur gekregen.

Zijn lippen prevelden iets wat niet verstaanbaar was en hij stond daar als een standbeeld, terwijl zijn oogen van wraakzucht en beleedigen trots fonkelden.

Sherah echter wendde zich met een gebaar van ongeduld van hem af, en ging het huis weder binnen.

Daoud keek haar eenige oogenblikken na, hief toen met een woest gebaar de gebalde vuist naar de deur op, waardoor zij verdwenen was, en sissend kwam het over zijn lippen:

— Je veracht mij? Je wilt mij in het stof vertreden? Je wilt de mijne niet zijn? De trots heeft je verblind, nu de meester je tot zijn lievelingsvrouw heeft verheven! Maar je zult er voor boeten, dat zweer ik je bij Brahma, en je val zal verschrikkelijk zijn!

HOOFDSTUK II.

DE WRAAK VAN DAUD.

Het was omstreeks een kwartier later, toen een bruine gedaante geruischloos door een der vele gangen van het paleis van den Maharaja sloop, en zich blijkbaar moeite gaf, niet te worden gezien.

Het was Daoud, de lievelings slaaf van Ram Kazilbash, sedert eenigen tijd aan het hoofd geplaatst van het personeel van lagere orde.

Ten slotte stond hij stil voor een boogvormige deur, ingelegd met paarlmoer en ivoor en die toegang gaf tot een der particuliere vertrekken van den Radjah.

Hij klopte even aan, opende de deur en trad binnen, diep gebogen, bijna kruipend en met de armen over de borst gevouwen.

De Radjah was alleen.

Hij zat in een zeskantige nis, waarvan de vensters uitzicht gaven op het voorplein en trok aan het mondstuk van zijn waterpijp, een prachtig staaltje van Oostersche glasblazerskunst, die voor hem stond.

Ram Kazilbash was klaarblijkelijk in gedachten verzonken en scheen het binnenkomen van zijn slaaf niet eens te hebben opgemerkt.

Hij was een zeer statig, indrukwekkend en schoon man met een bronskleurig gelaat, een adelaarsneus, doordringende en buitengewoon groote, zwarte oogen, overweld door de fraaiste wenkbrauwen, welke men zich kan denken, terwijl een gitzwarte puntbaard zijn kin bedekte.

Het voorhoofd was hoog — maar de fraai gevormde mond vertoonde een heerszuchtigen wreeden trek en nu en dan kwam er in de oogen een weinig goeds voorspellend licht, wanneer er iets voorviel, dat den heerscher mishaagde.

Hij was bijna zes voet lang en krachtig gebouwd.

Op dit oogenblik droeg hij een gewaad van witte zijde, dat door een breeden, geelgederen gordel, met paarlen bestikt, om zijn middel was dichtgesnoerd.

Zijn hoofd was gedekt door een met zorg gevouwen tulband, aan de voorzijde versierd met een diamant ter grootte van een duivenei en een prachtige reigerveer.

Onder het bereik van zijn hand lag het kromme zwaard, dat hij blijkbaar zooeven had afgelegd, maar in zijn gordel stak de vlijmscherpe dolk in ivooren scheede, die hem slechts zelden

verliet.

Pas toen Daoud zich voor hem op de knieën had geworpen, richtte hij het hoofd langzaam naar hem toe en vroeg, even de wenkbrauwen fronsend:

— Wat is er, Daoud — waarom kom je mij op dit late uur storen?

— Vergeef het mij, heer — ik moet u een mededeeling doen van groot gewicht — en die niet langer meer uitstel duldt.

— Wat is het, dat niet tot morgen kan wachten? vroeg de Radjah ongeduldig. Ik wil rusten!

— Misschien zult gij vannacht niet rusten heer! hernam Daoud, terwijl zijn oogen listig fonkelden. Ik zal u dingen moeten zeggen, die uw bloed in opstand zullen brengen, uw hart zullen doen vertwijfelen, uw wraakzucht zullen wekken en u tot een tijger zullen maken — en rust zult gij niet hebben, zoo vrees ik, alvorens gij zekerheid zult hebben betreffende de zaak, welke ik u thans kom mededeelen.

De Maharaja was langzaam uit zijn halfliggende houding overeind gekomen en keek Daoud nu met een somberen, argwanenden blik aan.

— Wat heeft dat te beteekenen? vroeg hij toen. Spreek duidelijk, Daoud! Wat hebt gij mij te zeggen? Waarom denkt gij dat ik heden nacht geen rust zal kunnen smaken?

— Gij kunt mij vertrappen als een worm, heer, maar toch moet ik het u zeggen! Sherah..

Op het hooren van dien naam sprong Ram Kazilbash van de sofa op en met een bliksem-snelle beweging greep bij den Fellah bij den arm en plaatste hem zoo, dat het licht van de olielampen, die van de zoldering afhingen, hem in het gelaat scheen.

Zijn stem had een geheel anderen, een schrikwekkenden klank, toen hij vroeg:

— Waarom noem je haar naam? Spreek, hond — wanneer je niet wilt dat ik de woorden met de zweep uit je weerbarstigen mond zal ranselen! Wat is er met Sherah?

— Heer, stort uw toorn niet uit over uw slaaf, die schuldeloos is! hernam Daoud, wiens gelaat een oogenblik vrees en ontsteltens verried. Niet ik ben schuldig — wel echter de vrouw, wie gij uw liefde hebt geschonken en die gij verheven hebt tot het toppunt van macht onder al uwe vrouwen!

De Radjah liet den Fellaah los en greep met een woeste beweging naar zijn dolk.

Zijn oogen schitterden als die van een roofdier, toen hij op heeschen toon uitriep:

— Spreek kort en duidelijk! Waarin bestaat haar schuld?

— Zij ontmoet reeds sedert een week bij den tempel van Vishnoe een blanken vreemdeling, heer — en zij minnekoost met hem en zegt hem teedere dingen!

Opnieuw greep Ram Kazilbash den Fellaah bij den arm, met een ruwe, woeste beweging en bracht zijn gelaat dat nu een uitdrukking van vreeselijke woede vertoonde, vlak bij het zijne.

— Weet wel wat je daar zegt, slaaf! gromde hij. Bedenk, dat ik je leven in mijn hand heb en dat ik je duizend dooden kan laten sterven, als je liegt! Zij heeft een samenkomst met een blanke, met een vervloekten Brit? Is het waar? Heb je het gezien — met eigen oogen gezien? Is geen vergissing mogelijk, geen zinsbedrog, geen twijfel? Spreek — of ik dood je op dit oogenblik!

— Ik zag het, heer, een dwaling is niet mogelijk, ik was volkomen wakker, ik zag hen beiden.

De Radjah wierp den Fellaah van zich af en bracht beide handen naar de slapen, terwijl zijn schoon gelaat nu een uitdrukking van dierlijke wraakzucht en woede vertoonde.

Toen zeide hij op zachten toon, als sprak hij tot zich zelf:

— Je zult mij dat laten zien! Je zult mij dat toonen!

— Dat kan ik, heer — ik wil niet dat gij alleen naar mijn woorden vonnist! Sherah begeeft zich overmorgen opnieuw naar den tempel om daar te bidden! Welnu, gij hebt niet anders te doen dan haar in het geheim te volgen en gij zult u met eigen oogen kunnen overtuigen van de waarheid mijner woorden!

— De slet! siste de Radjah, terwijl hij met een onbewust gebaar eenige malen snel achtereen het kromme zwaard halverwege uit de scheede trok en er weder instak. Ik heb haar tot de hoogste macht doen stijgen — en zij beloont het mij zoo! En met een vreemdeling, met een blanke, met een van die Westersche honden! O dood en duivel — als het waar is, dan zal ik — ik zelf, versta je, haar dooden, na haar te hebben gevonnist! Ik zal haar dooden ten aanschouwe van al mijn vrouwen, van mijn soldaten, van mijn slaven — en haar lijk zal door de gieren worden verslonden — geen begrafenis volgens de gebruiken der Hindoes voor die overspelige! Overmorgen zeg je — overmorgen! Je hebt de waarheid gesproken — ik zal niet rusten vannacht!

Hij liet zich weder op de sofa neervallen, met oogen die hem half uit het hoofd puilden en met nog altijd die uitdrukking van een getergd roofdier op zijn gelaat, waarvan de baardharen thans vooruit stonden als de borstels van een everzwijn.

Al zijn natuurlijke wreedheid, de bloeddorst van den Oosterling kwam bij hem boven en verdreef in een oogwenk het vleugje Westersche beschaving, dat ook deze heerscher zich had eigen gemaakt.

Thans beheerschte hem slechts een gedachte — hij wilde dooden, hij wilde het bloed zien vloeien van de vrouw, die hij hoog verheven had, die hij met juweelen had overladen en die hem bedroog — bedroog met den ergsten zijner vijanden, met een blanke! Met een Engelschman!

Daoud sloop stil heen.

Het werk was verricht — hij had het gif in het oor van zijn meester gedruppeld — de tijd zou het overige doen....

Dienzelfden nacht nog keerde Daoud naar den eenzamen tempel in het woud terug en verrichtte daar iets, hetgeen door geen menschenoog werd aanschouwd.

De dagen verliepen en iedereen in het paleis ging den Maharaja zooveel mogelijk uit den weg.

Hij ging rond met een somber, onheilspellend gelaat en was nog niet in den harem geweest, sedert Daoud zijn vertrek was binnengetreden.

Eenmaal slechts had hij zich naar de vertrekkenden der favorite begeven en had zich met gekruiste armen dicht voor Sherah geplaatst, zonder iets te zeggen, haar slechts aanziende met zijn donkere, schitterende oogen, zoodat het haar bang om het hart was geworden.

Toen was hij weder heengegaan, zonder een enkel woord te spreken, somber en dreigend, de jonge vrouw sidderend en geheel terneergeslagen achterlatend.

Het was in den morgen van den dag, waarop Sherah zich opnieuw naar den tempel van Vishnoe zou begeven, om daar te bidden, toen Daoud onder een of ander voorwendsel het paleis verliet.

Hij besteede achter in het groote park een daar gereed staand paard en gaf het dier aanstonds de sporen.

Ditmaal was de Fellaah gekleed in een wit gewaad, dat hem tot aan de knie reikte, maar zijn kromme dolk bevond zich op zijn plaats in zijn fraai bestikten gordel.

Zonder een enkele maal ergens op te houden reed hij bijna anderhalf uur voort tot hij ten slotte zijn met schuim overdekt paard inhield bij een open plek in het woud.

De plek was ongeveer een kwartier gaans voorbij den tempel van Vishnoe.

Bouwvallen van een ouden tempel, waarvan de muren hier en daar nog overeind gebleven waren, overdekten deze plek, op verscheidene plaatsen overwoekerd met klimplanten en varens.

Waarschijnlijk was deze tempel lange jaren geleden door een brand vernield en had men later den anderen daarvoor in de plaats opgericht.

Op eenigen afstand van een der nog overeind staande muren was een vrij groote reistent zichtbaar en daarnaast was een vuur aangelegd, waarvan de rook in de stille lucht kaarsrecht omhoog steeg.

Twee sterke bergpaarden waren aan een boom vastgebonden, met losgemaakt gebit en knabbelde aan het gras voor hun voeten.

Zij waren op Engelsche wijze getuigd en behoorden klaarblijkelijk aan rijke touristen, die hier in de buurt onderzoekingen deden op oudheidkundig gebied, want zij bevonden zich hier in een streek, rijk aan historische zeldzaamheden, prachtige oude bouwwerken en staaltjes van Indonesische kunst.

De Fellaah steeg van zijn paard, bond het vast en liep naar het vuur, waarboven een kleine aluminium pan hing, waaruit een verleidelijke braadgeur opsteeg.

Hij had nu den hoek van den muur bereikt, die nog gedeeltelijk overeind stond en aan de andere zijde zaten twee mannen in de schaduw, die onmiddellijk naar hun revolvertasch grepen, zoodra zij den Fellaah gewaar werden.

Een oogenblik staarden beide partijen elkan- der onderzoekend aan.

De beide reizigers waren naar hun gelaat te oordeelen Engelschen.

Zij droegen lederen rijbroeken, gele beenkappen en sterke schoenen met dikke zolen, een sporthemd, waarvan de bovenste knopen waren losgemaakt en de mouwen tot boven den elleboog waren teruggeslagen, want het was zeer warm.

Een lichte vilthoed met breeden rand lag onder hun bereik in het gras.

Tegen den muur leunden naast elkander twee voortreffelijke Winchester huksen en op den rechterheup droegen zij hunne zware revolvers in een holster van geel leder.

De oudste der beide mannen leek van middelbaren leeftijd en had een energiek, scherp geteekend gelaat en doordringende grijze oogen.

Zijn gelaat was volkomen gladgeschoren, zoodat zijn fraai gevormde mond volkomen tot zijn recht kwam.

Het geheele lenige lichaam getuigde van een

geregelde beoefening van velerlei takken van sport.

Zijn metgezel was jonger en bezat een rond, lachend, bijna meisjesachtig gelaat waarin twee heldere, blauwe oogen schitterden.

En terwijl zij den Fellaah nog verbaasd aankeken kwam er uit een deuropening, die toegang gaf tot wat eertijds de binnenplaats van den tempel was geweest, een derde man te voorschijn, een ware Hercules, met den nek van een stier, geweldige schouders en vuisten, die wel een os met een enkelen slag schenen te kunnen doden.

Hij droeg hetzelfde gewaad als zijn beide reisgezellen en toch was aan zijn geheele houding aanstonds te zien, dat hij in maatschappelijk opzicht niet met hen op denzelfden trap stond.

— Mylord, ik zoek nu reeds een half uur op de plek, welke gij mij hebt aangewezen, maar..

Hij hield evenwel aanstonds op, toen hij den Fellaah in het oog kreeg en wendde zijn oogen met een vragenden blik naar den oudste der beide mannen, die nog altijd tegen den voet van den muur zat.

Toen begon degeen, tot wien de reus het woord had gericht, terwijl hij zich tot Daoud wendde:

— Wel vriend — waaraan hebben wij het genoegen van je bezoek te danken? Wat wil je van ons?

De Fellaah aarzelde een oogenblik en zeide toen op een geheimzinnigen toon:

— Ik ken u, Sahib, ik heb u hier reeds meermalen gadegeslagen, terwijl gij den bouwval onderzocht van dezen ouden tempel. Gij zijt Britten..

— Dat ontken ik volstrekt niet! Wat zou dat?

— Ik kom hier, Sahib, teneinde u een grooten dienst te verzoeken!

En toen de ander hem verbaasd aanzag, voegde hij er haastig aan toe:

— Niet voor mij! Nimmer zou een eenvoudig Fellaah het wagen, de hulp van een Engelschman in te roepen! Ik spreek uit naam van een vrouw — zij weet evenwel niet dat ik hier ben — ik weet niet of zij het zou goedkeuren wat ik thans op het punt sta te doen!

De oudste der toeristen was opgestaan, terwijl de Fellaah sprak, en keek hem nieuwsgierig en onderzoekend aan.

— Namens een vrouw? herhaalde hij toen langzaam. Ik moet erkennen dat ik er niet veel van begrijp! Spreek man, en sta daar niet, of je geen tien kunt tellen! Je schijnt je zeer goed in het Engelsch te kunnen uitdrukken!

Daoud scheen zich even te moeten bezinnen en hernam toen:

— Ik zal trachten u de zaak kort en duidelijk uiteen te zetten, Sahib! In den harem van den Maharaja van Dacca wordt sedert eenige maanden een blanke gevangen gehouden — een Engelsche! Zij snakt naar haar vrijheid, en zij heeft mij dezer dagen een som van 1000 ropijen aangeboden, wanneer ik er in zou slagen haar te doen ontsnappen! Moet ik u nog zeggen dat ik dit bedrag gaarne zou willen verdienen? Ik heb u hier gezien, gij zijt volkomen vrij in uw handelingen, gij hebt vlugge paarden, en het moet u niet moeilijk vallen, die ongelukkige in enkele dagreizen naar Sonaripur te brengen, waar zij met den spoortrein verder kan gaan, wërwaarts zij wil! Ik ben echter al te zeer bekend, men zou mij onmiddellijk achterhalen — en wanneer dat het geval was, behoef ik u niet te verklaren wat mijn lot zou zijn! De Maharaja is zeer streng en wreed voor ons, arme Fellah's, en hij is meester over ons leven!

De reiziger had zwijgend toegeluisterd, nu en dan een blik wisselend met zijn jeugdigen metgezel en vroeg, toen Daoud zijn mededeeling beëindigd scheen te hebben:

— Hoe kwam die Engelsche in de macht van den Maharaja?

— Ook zij bezocht dezen bouwval in gezelschap van haar echtgenoot en eenige dienaren. Ram Kazilbash zag haar, vatte aanstonds liefde voor haar op en wist haar op een nacht te ontvoeren, terwijl haar echtgenoot, die haar trachtte te verdedigen, zwaar gewond werd.

— Heeft haar man dan geen pogingen in het werk kunnen stellen, zoodra hij weder genezen was, haar aan de macht van den Maharaja te ontrukken?

De Indiër haalde even de schouders op, en antwoordde toen:

— Hij heeft nimmer geweten wie de ontvoerder was! Maar zelfs al wist hij het wel — wat zou hem die kennis baten? Denkt gij soms dat hij er iets mee zou bereiken, wanneer hij de autoriteiten van uw land te Sonaripur op de hoogte ging brengen. Men zou zich daarginds zeker wel wachten, met geweld op te treden tegen den Maharaja, een machtig en gevaarlijk man, die bevelen kan over 6000 wel bewapende soldaten, die over drie duizend moderne geweren beschikken!

— Hoe is de naam van die dame?

— Dien ken ik niet Sahib!

— Hoe werd het je bekend, dat die roof plaats vond?

— Ik behoor tot het personeel van den Maharaja en er wordt in zijn paleis vrijelijk over deze dingen gesproken!

— Waar bevindt zij zich?

— In een der vertrekken van den harem!

De tourist scheen een oogenblik na te denken,

raadpleegde zijn metgezel met den blik, die hem snel eenige malen achtereen toeknikte, en sprak toen op korten toon:

— Het is goed. Wij zullen die dame helpen, wanneer wij daartoe bij machte zijn!

De Fellah had moeite den zegevierenden glans in zijn donkere oogen te verbergen, die daarin ontstoken werd door het gevoel dat hij zijn wraakzucht zou kunnen bevredigen jegens de vrouw, die zijn liefde had versmaad.

Op nederigen toon hernam hij:

— Wilt gij mij vergunnen, Sahib, u mede te deelen, hoe die ongelukkige vrouw gered zal kunnen worden?

Spreek man — ik luister!

— Welnu dan — nog hedenavond zal zij zich naar den tempel begeven, die zich op een kwartier uur gaans van hier bevindt. . . .

— Naar den tempel? viel de Engelschman den Indiër verwonderd in de rede. Een Europeesche vrouw?

— Hij heeft haar gedwongen om ons geloof te omhelzen, Sahib! Zij moet Vishnoe aanbidden, zij moet Brahma's gunst inroepen!

— En verder?

— Zij komt met een kleinen stoet, waarvan ik ook deel uitmaak en als het oogenblik gunstig is, zal ik u waarschuwen en kunt gij, die u in de nabijheid moet verschuilen, handelend optreden. Gij zult volstrekt geen geweld behoeven te gebruiken, want de helft van de slaven is mij toegedaan en ik zal wel zorgen dat de overigen zich rustig houden. Ik zal u de plek aanwijzen, waar gij u kunt verbergen met uw paarden. Gij kunt vluchten langs den weg, die naar Jumla voert en vandaar zult gij gemakkelijk een punt aan den spoorweg kunnen bereiken. En ik zal mijn 1000 ropijen gemakkelijk verdiend hebben, zonder dat mijn meester argwaan kan krijgen!

Hij wreef zijn bruine handen en keek den Engelschman vol verwachting en hoopvol aan.

Deze scheen nog slechts een oogenblik na te denken en zeide toen:

— Wijs mij de plek! Ik zal het niet dulden dat een Engelsche vrouw tegen haar zin gevangen wordt gehouden in den harem van een Radjah, al ware hij tienmaal machtiger dan die van Dacca!

Zijn metgezel was nu ook opgestaan en vroeg op zachten toon in het Fransch:

— Zou ik je niet vergezellen, Edward? Men kan die Indiërs nooit geheel en al vertrouwen en dit heerschappij ziet er al heel weinig vertrouwenwekkend uit.

Maar de ander schudde het hoofd en zeide:

— Dat is volstrekt niet noodig, Brand! Het is klaarlichte dag, ik heb mijn revolver en er is niet de minste rede voor ongerustheid! Wacht maar totdat ik teruggekeerd ben! Ik zal met

dezen Fellaah het overige afspreken. Het is zeer begrijpelijk dat deze man gaarne de 1000 ropijen wil verdienen, welke die ongelukkige Engelsche vrouw heeft beloofd aan dengene, die haar de vrijheid zou hergeven!

Hij wendde zich nu verder tot den Fellaah en vervolgde:

— Ga voor vriend — ik zal je volgen!

Daoud maakte zijn paard weder los en voerde het aan den teugel met zich mede, terwijl de Engelschman hem op een afstand van enkele passen volgde.

Hij bleef niet langer dan een half uur weg en zeide opgeruimd, zoodra hij zich weder bij zijn

reisgenooten gevoegd had:

— Alles is in orde, Brand! Ik heb een uitstekende plek gevonden — en ik wil geen John Raffles heeten, als ik niet alles in het werk zal en tamarindeboomen, wild dooreen slingerende ven Henderson die ongelukkige vrouw uit een schandelijke slavernij te verlossen!

De man die deze woorden gesproken had was niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, Lord Lister, genaamd, John Raffles, de alom tegenwoordige Groote Onbekende en in zijn gezelschap waren zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson!

HOOFDSTUK III.

DE HINDERLAAG.

Het was omstreeks negen uur in den avond.

Ook nu weder stond de maan helder aan den hemel en de boomen wierpen scherpe slagschaduw over het boschpad, dat langs den tempel voerde, half verscholen te midden van palmen stellen om met jouw hulp en die van onzen bralianen en knoestige mango's.

Sherah had omstreeks anderhalf uur geleden het paleis van haar heer en meester weder verlaten, gezeten op den witten olifant en dezelfde stoet bewoog zich nu weder, begeleid door het centonig geroffel van de trommels, naar den tempel van Vishnoe.

Ook Daoud bevond zich onder het gevolg en Sherah had hiertegen volstrekt geen bezwaren gemaakt — inderdaad was de Fellaah voor haar niet meer dan het stof, dat haar olifant bij het gaan opwierp.

Een bedwelmende lucht van de sterk riekende bloemen, waaraan de Indische oerwouden zoo rijk zijn, vervulde de lucht.

De wind bewoog zachtjes de kruinen van de hooge palmen, die geheimzinnig ritselden en nu en dan ijelde er vliegensvlug een hert voorbij, nagejaagd door een vluvoetigen luipaard.

En geen van de lieden, die den stoet vormden, uitgezonderd Daoud, bevroedde, dat zij op

korten afstand gevolgd werden door niemand minder dan den Maharaja, vergezeld door een vijftal lieden van zijn gevolg, allen gewapend, evenals hij en gezeten op de vlugste paarden uit de stallen van het paleis.

Een half uur later ongeveer hield de schrandere olifant uit zich zelf stil, want het doel van den tocht was bereikt.

Het dier knielde neder, Sherah liet zich van zijn rug zakken en schreed langzaam op den tempel toe, waarvan zij de deur met haar gouden sleuteltje wilde openen.

Zij hield echter verbaasd op, toen zij bemerkte, dat zij de deur kon openen en scheen een oogenblik te weifelen.

Toen mompelde zij zachtjes voor zich heen:

— Ik zal den laatsten keer vergeten hebben, de deur van den tempel te sluiten — de Godin moge het mij vergeven!

Zij duwde de deur verder open, doorschreed het voorportaal, door een deel van de slaven gevolgd, die de fakkels droegen en ging den tempel binnen.

Maar zij had nog nauwelijks eenige schreden gedaan, of zij bleef verrast en ontsteld staan, want uit een der duistere hoeken van den tempel was plotseling een man op haar toetreden,

een Europeaan, die het gewaagd had door zijn aanwezigheid den tempel te bezoedelen.

Het was John Raffles, de Grootte Onbekende.

Hij legde zijn vinger op de lippen en zeide op fluisterenden toon:

— Stil, mevrouw! Zeg geen woord — wij zullen zoo spoedig mogelijk vertrekken! Mijn paarden en een mijner vrienden wachten op de afgesproken plek!

Sherah trad onthutst achteruit en staarde den indringer met haar koolzwarte oogen verbaasd aan.

Toen zeide zij in zeer gebrekkig Engelsch:

— Ik — ik begrijp u niet, Sahib! Wat wilt gij — wie zijt gij?

Nu was het de beurt van Raffles om zich te verwonderen.

Hij keek de jonge vrouw onderzoekend aan, beschouwde haar kleederen, vestigde zijn blikken op de zwarte oogen van de vrouw — en fronste de wenkbrauwen.

Zijn instinct zeide hem, dat hier iets niet in orde was.

— Zijt gij geen Engelsche? vroeg hij toen, nog altijd op denzelfden fluisterenden toon.

De zwarte oogen van Sherah fonkelden toornig, toen zij ten antwoord gaf:

— Hoe durft gij dat vragen? Ik ben Sherah, de lievelingsvrouw van den Maharaja!

— Dan — dan is er iets geschied — iets waarvan mij de beteekenis ontgaat! hernam Raffles langzaam en het volgende oogenblik was zijn revolver in zijn hand.

Bijna tegelijkertijd deed zich in het voorportaal een woest rumoer vernemen.

Raffles keek naar de ramen — zij waren veel te smal en te hoog om er door te kunnen ontsnappen — en vluchten moest hij, dat gevoelde hij, ofschoon hij nog volstrekt niet begreep, wat er wel geschied kon zijn en waarom de Fellah hem bedrogen had.

Hij dacht hier nog over na, toen er haastige schreden in het voorportaal weerklonken en even later verscheen een groote figuur in de deuropening, die met bliksemende oogen, zijn krom zwaard in de vuist, den tempel betrad, terwijl zijn gezicht vertrokken was van woede en wraakzucht.

Het was Ram Kazilbash!

— Hij zeide dus de waarheid! riep hij op woesten toon. Ellendige vrouw — ik zou je kunnen vertrappen als een slang aan mijn voeten! Hier in den tempel — in den tempel van Vishnoe! Bij Brahma, dat eischt een bloedige straf! Komt hier, mannen — neemt haar gevangen en maakt u van dien vreemdeling meester, die mijn eer bezoedeld heeft en die den tempel verontreinigde door zijn aanwezigheid!

In een oogwenk drongen zes gewapende mannen den tempel binnen.

Maar Raffles was niet van plan, zich voetstoots gevangen te geven en hij was voornemens zijn leven duur te verkoopen!

Hij duwde twee der mannen van zich af, die op hem toestormden en vloog op de deur toe.

Een derde soldaat trad hem met opgeheven zwaard in den weg, maar Raffles velde hem met een schot uit zijn revolver en vloog verder.

Wellicht zou hij nog ontkomen zijn, wanneer de verraderlijke Daoud niet plotseling zijn naasten voet om den zijnen had gehaakt en hem zoo ten val had gebracht.

De revolver vloog Raffles uit de hand en voor hij zich had kunnen oprichten, was hij omsingeld.

Hij verdedigde zich met zijn vuisten zoo goed als hij kon en slaagde er in, nog twee zijner aanvallers met den steenen vloer te doen kennis maken, waar zij bewusteloos bleven liggen, maar toen zag hij in, dat de overmacht te groot was.

Daoud was hem als een panter op den rug gesprongen en knèep zijn keel dicht, terwijl een reusachtig soldaat zijn beide beenen omklemde.

Zijn armen werden met dikke touwen stevig op zijn rug vastgebonden, en van dat oogenblik af herkreëg Raffles al zijn kalmte en was volkomen bedaard.

Hij zag, hoe eenige slaven de ongelukkige Sherah hadden aangegrepen, die luid gilte en haar onschuld bezwoer en haar wegvoerden.

Hij vreesde dat de ongelukkige op de plaats zelve zou worden afgemaakt, en riep op luiden toon, zich tot den Maharaja wendend:

— Gij zijt krankzinnig! Gij laat u bedriegen — gij zijt een even groote ezel als Othello was van wien ge wel eens gehoord zult hebben! Ik ken deze vrouw niet, ik had haar nooit te voren gezien, en die bruine duivel daarginds heeft de rol van Jago vervuld.

Ram Kazilbash liet een schor lachje hooren, en zeide toen, terwijl hij Raffles dreigend aanzag:

— Denkt gij mij daarmee te kunnen bedriegen, gij Westersche indringer? Ik zal u toonen hoever mijn macht reikt! Ik weet niet wat mij weerhoudt, uw hoofd met een enkelen slag aan mijn voeten te doen rollen! Maar — ik heb andere plannen met u! Gij hebt de gewoonte der Indiërs willen leeren kennen? Welnu — dan zult gij ook weten, hoe zij handelen met de mannen, die hunne vrouwen verleiden en met die wetenschap zult gij den dood ingaan. Voert hem weg!

De soldaten grepen Raffles aan, en daar deze wel begreep, dat voor het oogenblik iedere tegenstand nutteloos zou zijn, liep hij kalm tus-

schen hen in.

Zij waren allen met lange dolken gewapend, en hij zou de minste poging tot vluchten met den dood moeten bekoopen.

Op eenigen afstand zag hij hoe Sherah op een paard werd getild, half bewusteloos van ontzetting.

Maar op het oogenblik toen ook de Maharaja de tempelzaal wilde verlaten, uitte Daoud een doordringenden kreet en wees met uitgestrekte wijsvinger op het voorhoofd van de Godin Vishnoe.

De groote robijn was verdwenen!

Niets anders was te zien dan de holte waarin de kostbare steen gevat was geweest.

Ram Kazilbash slaakte een kreet van woede, en riep met luider stem:

— Halt! Wie heeft den steen gestolen, die nog eergisteren zijn glans verspreidde in het voorhoofd van de Godin?

— Misschien weet die Engelsche hond er wel meer van! liet de stem van Daoud zich hooren, terwijl hij zijn meester met een grijnslach aanzag.

— Doorzoek zijn kleederen mannen! beval de Maharaja wiens gelaat een vale kleur had gekregen.

Een der soldaten doorzocht de zakken van Raffles — en hij haalde er den robijn uit, groot als een duivenei, en hief dien omhoog.

— Een eerroover en een tempeldief! brulde de Maharaja. Weet gij wel, dat zelfs uw eigen rechters die misdaad zwaar straffen? Gij hebt u vergrepen aan onze Godheid — uw lot is bezegeld! Voert hem weg, mannen — voor de zon in het Zenith staat, zal hij geboet hebben!

En weer grepen de soldaten Raffles ruw aan en trokken hem met zich mede.

Op eenige passen afstand van den tempel dook echter eensklaps een gedaante op — het was Brand, die vol ongerustheid bij de twee paarden op de terugkomst van Raffles had gewacht en nu eerst aankwam op het geluid van het schot.

In een oogwenk had hij den toestand overzien.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, en alle gevaren trotseerend om den man te redden die hem het dierbaarst was op deze aarde, trok hij zijn revolver en schoot een der soldaten neer die Raffles vervoerden.

Maar met een gehuil van woede wierp een der slaven uit het gevolg zich op hem en velde hem met een slag van zijn klewang op het hoofd terneder.

Zonder een kreet te slaken rolde Brand terzijde van den weg.

— Voorwaarts! beval de Maharaja, die nauwelijks eenige aandacht aan het korte voorval

gewijid scheen te hebben.

En de stoet trok haastig verder, met achterlating van den soldaat, die in het hart was getroffen en van den gewonden Brand.

Intusseken wachtte Henderson in het kamp de terugkomst af van zijn meester en Brand.

Hij had verzocht hen te mogen vergezellen, Raffles had het beter geacht den reus achter te laten ter bewaking van de beide overige paarden, een rijpaard voor Henderson en het pakpaard, dat de bagage zou dragen, de tent, de ammunitie, de dekens en het kookgerei.

En ook de reus hoorde het schot, als was het verzwakt door den afstand.

Met kloppend hart sprong hij op en tuurde langs het boschpad.

Niets liet zich meer hooren en Henderson meende reeds dat hij zich wellicht vergist had, toen korten tijd daarna een tweede revolvershot klonk, ditmaal veel duidelijker hoorbaar.

Zeer verschrikt en zich alleen bekommerend om het lot van zijn meester, greep Henderson zijn geweer, overtuigde zich dat zijn revolver geladen was en sprong op zijn paard, het andere achterlatend.

Hij gaf het dier de sporen en in tien minuten had hij den afstand afgelegd die hem scheidde van den tempel.

Daar lag het gebouw, glanzend in het licht van de maan, eenzaam en verlaten.

Henderson sprong van zijn paard, bond het aan een dunnen boom vast en schreed behoedzaam voort, de revolver in de vuist.

Hij had achter nog geen tien stappen gedaan, of hij bleef in luisterende houding stilstaan.

Zijn geoeffend oor had een zwak gekreun opgevangen.

Hij ging in de richting van het geluid en was bijna gestruikeld over een donkere massa, die dwars over het pad in de schaduw van een tamarindeboschje lag.

Hij bukte zich en zijn tastende, bevende hand raakte het lichaam aan van Brand!

Met een kreet van schrik en woede tevens stak Henderson de revolver in den holster, bukte zich, nam voorzichtig het lichaam van den gewonde op en droeg het naar een plek, waar het maanlicht ongehinderd kon doordringen.

Daar legde hij Brand weder neder, die de oogen gesloten had en wiens wit gelaat van groote pijn getuigde en zag nu, dat een straaltje bloed tappelings over het blanke voorhoofd droop.

Hij bukte zich over het bleeke gelaat en voorzichtig zochten zijn vingers naar de wonde — een vrij lange snede dwars over het hoofd en die den jongen man waarschijnlijk gedood zou hebben, wanneer de kracht van den slag niet

gebroken was door den vilten hoed, dien Brand gedragen had en dien hij bij den val verloren had.

Terwijl Henderson de wonde nog onderzocht sloeg Brand de oogen op en scheen Henderson aanstonds te herkennen, want hij richtte zich niet zonder moeite op en zeide op zachten toon:

— Help mij overeind, Henderson — Mylord verkeert in het grootste gevaar!

— Maar gij zijt gewond, mijnheer Brand! riep de reus op wanhopigen toon. Gij bloedt sterk!

— Dat doet er niet toe, Henderson! Het is slechts een huidwond en ik mag mij hier niet om bekommeren! Ga spoedig terug naar het pakpaard, als je dat tenminste niet hebt medegenomen en neem uit de kleine medicijntasch de heelende zalf, die je wel kent! Verbind mij dan vlug — ik zal spoedig de oude zijn! Wij moeten aanstonds handelen! Ben je te paard gekomen?

— Ja, mijnheer Brand!

— Neem mij dan voor je op het zadel — dat zal vlugger gaan!

— Waar is uw eigen paard, waar is dat van mylord, mijnheer Brand?

— De schurken hebben onze beide paarden meegenomen!

— Maar gij zult halverwege flauw gevallen zijn! riep Henderson, teneinde raad door dit voorval, waarvan hij den aard nog volstrekt niet begreep.

— Dat doet er niet toe! riep Brand met woeste vastberadenheid. Dan laat je mij liggen en tracht alleen Mylord te redden uit de handen van dien bruinen duivel!

— Maar wat is er dan toch gebeurd, mijnheer Brand?

— Ik begrijp het zelf slechts ten halve, James! antwoordde Brand. Ik weet alleen, dat Mylord gevankelijk is weggevoerd door de soldaten van den Maharaja en dat hij beschuldigd wordt van diefstal van een robijn uit het voorhoofd van de Godin Vishnoe. Dat echter is reeds voldoende om hem in de oogen van de Indiërs des doods schuldig te doen zijn. Voor de zon in het Zenith staat, zoo zeide de Maharaja, zou Mylord hebben opgehouden te leven!

De reus deinsde terug, alsof men hem met een zwaren knots op het hoofd had geslagen en riep toen op heeschen toon:

— Dan moeten wij aanstonds naar Sonaripur, mijnheer Brand, zoodra gij u slechts in het zadel kunt houden! Ik zal geen seconde rust meer hebben voor ik daar ben!

— Ik zou er heengaan, Henderson, al hadden zij mij den schedel gespleten! zeide Brand met ontembare vastberadenheid. Mylord is in een hinderlaag gevallen en al begrijp ik het doel

niet — ik weet wel, dat hij in het grootste gevaar verkeert en dat hij opgehouden zal hebben te leven, wanneer het twaalf uur slaat, als wij niet tusschenbeide komen!

Hij was niet zonder moeite opgestaan en Henderson geleidde hem naar het paard en tilde hem op den rug van het dier, alsof hij niet zwaarder had gewogen dan een klein kind.

Hij wierp zich achter Brand in het zadel, na het paard te hebben losgemaakt en gaf het dier de sporen.

Binnen enkele minuten had hij de plek weder bereikt, waar het pakpaard was achtergelaten.

Hij liet Brand op den grond glijden, die zich duizelig en zwak voelde door bloedverlies en begon vervolgens haastig de bagage te onderzoeken, die reeds op het sterke pakpaard was geladen.

Het duurde niet lang, of hij had een lederen étui gevonden, gevuld met verbandmiddelen en kristallen fleschjes medicijnen, alle van etiketten voorzien en begon nu aanstonds de wonde van Brand zorgvuldig te reinigen, met een heellende zalf te besmeren en ten slotte te verbinden.

Hij gaf Brand eenige druppels in van een heldergroene vloeistof, die het vermogen had, aanstonds den bloedsomloop te herstellen en het vliedende bewustzijn terug te roepen en smaakte het genoeg, dat de jonge man zich tien minuten later sterk genoeg gevoelde, alleen te paard te zitten en het gevaarlijke avontuur te ondernemen, om Raffles te bevrijden.

Men bevond zich in de onmiddellijke nabijheid van den tempelbouwwal, die zoozeer de belangstelling van Raffles had gaande gemaakt en de reus ontpakte het bagagepaard snel en droeg alles weder naar een soort kelder, die zich onder den grond van den tempel bevond.

Weliswaar droeg het paard geen gewoon zadel maar daarom bekommerde Brand zich allerm minst — als het moest, zou hij den weg te voet hebben afgelegd.

Wel echter werd er een kleine, platte tasch van leder meegevoerd, die eenige pruiken en vermommingsmiddelen bevatte, want zonder deze ging Raffles slechts zelden op reis, al was het dan om zijn kennis van oud-Indische tempels te verrijken.

Het was immers steeds mogelijk, dat de Groote Onbekende in de noodzakelijkheid werd gebracht, zijn uiterlijk en dat van zijn metgezellen inderhaast een verandering te doen ondergaan.

Terwijl Henderson het paard ontpakte, vroeg hij:

— Zou het niet de eenvoudigste weg zijn, mijnheer Brand, ons aanstonds tot de Engelsche autoriteiten te Sonaripur te wenden en hen te

vertellen, hoe de vork in den steel zit? Zij moeten toch aanstonds tusschenbeide komen, dunkt mij!

Brand haalde de schouders op en antwoordde toen neerslachtig:

— De Engelsche autoriteiten zullen zeggen, dat het hun leed doet, maar dat zij er niets van kunnen doen! Bedenk toch eens, Henderson, dat er in geheel Sonaripur wellicht geen tien Engelschen wonen — de Vice-Consul met een paar beambten, een belastinggaarder, een politiechef en misschien twee agenten! Geloof je, dat dat voldoende is, om een man als Ram Kazilbash te dwingen, Mylord uit te leveren? Wel, hij zal met een koel lachje alles ontkennen en de politiebeambte, die de toestanden hier zeer goed kent, zal er zich wel voor wachten, geweld te gebruiken. Hij zou het overigens niet kunnen, al zou hij willen! Het naaste garnizoen ligt op vijf dagreizen afstand — en men zou zich nog wel eens bedenken, alvorens het aan te wenden tegen dezen machtigen potentaat, wiens invloed in deze streek zeer groot is en die bekend staat als een gezworen vijand van de Britten. Men weet te Bombay zeer goed, dat alles vermeden moet worden om een vonk te ontsteken, die wel eens tot een laaiende vlam zou kunnen aanwakkeren, vooral in deze tijden van groeiend verzet en onder de asch smeulende vijandschap.

— Prettige toestanden en een prettig land! zeide Henderson op bitteren toon. Staan wij hier dan buiten de beschaving? Kan men hier een Engelschman koelbloedig vermoorden, zonder dat er een haan naar kraait en zonder dat er ingegrepen wordt?

— Ja helaas, Henderson! Het gezag van de Britten strekt zich niet uit tot deze streek. De Maharaja zal loochenen een Engelschman in zijn paleis gevangen te houden — en de Engelsche autoriteiten zijn niet bij machte, zich te overtuigen of hij de waarheid spreekt! Zij zullen genoeg moeten nemen met zijn verklaring en heengaan zooals zij gekomen zijn.

— Wij kunnen dus alleen op ons zelve rekenen, mijnheer Brand?

— Alleen op ons zelve! En je zult wel begrijpen, dat hier met geweld niets is te bereiken, want al ben je sterk als een Goliath — tegen 6000 welbewapende soldaten kun je het toch onmogelijk opnemen!

— Het is inderdaad wel wat veel! bromde de reus tusschen de tanden, terwijl hij de vuisten woedend balde. Maar als het niet met geweld gaat, mijnheer Brand, dan moet het maar met list! Ik ben gereed — denkt gij dat gij u in het zadel zult kunnen houden?

— Je behandeling heeft wonderen verricht, Henderson! Wij gaan aanstonds op weg!

— Zouden wij niet kunnen trachten, die benede te achterhalen en hen onverhoeds op het lijf te vallen?

— Daaraan valt niet te denken, Henderson. Ten eerste hebben wij daartoe te veel tijd verloren en ten tweede hebben zij zich natuurlijk haastig uit de voeten gemaakt. Een olifant loopt sneller dan je wel denkt! Er schiet werkelijk niets anders over dan te pogen, Mylord uit zijn kerker te verlossen, maar ik moet je reeds bij voorbaat zeggen, Henderson, dat het moeilijk zal zijn — heel moeilijk!

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

DE NACHT IN HET PALEIS.

Snel trok de kleine stoet der Indiërs langs den boschweg, die zich langzamerhand verbreedde, naar Sonaripur.

De soldaten hadden Raffles boven op den olifant gebonden en in een korten, zeer vermoeienden draf haastte de dikhuid zich naar den stal terug.

Degenen die te paard zaten, konden echter gemakkelijk volgen, maar de onbereden soldaten, die Sherah naar den tempel vergezeld hadden, bleven spoedig achter.

De lievelingsvrouw van den Maharaja was op het paard van Raffles getild, met gebonden handen en zij keek bleek en somber voor zich uit, nu en dan een blik vol haat werpend op Daoud.

Want thans doorzag zij den geheelen toeg, het lafhartig verraad van den Fellaah, die gespeculeerd had op de edelmoedigheid van een onbekenden toerist, dien hij zeker wel eens in den omtrek van den tempel had gezien.

Zij begreep maar al te goed, wat haar lot zou zijn, als zij er niet in slaagde, haar onschuld onomstootelijk vast te stellen, — en die kans was niet zeer groot tegenover een jaloerschen tijger als de Maharaja!

Reeds het feit, dat zij gesproken had met een Engelschman was in de oogen van Ram Kazilbash een halsmisdaad, die nog verergerd werd, daar het in een tempel geschiedde — en het ergst van alles was, dat die Engelschman in het bezit was gevonden van den robijn, een zeer waardevol stuk, die reeds eeuwenlang gefonkeld had op het voorhoofd van de Godin.

Er werd niet gesproken.

Ram Kazilbash reed voor den stoet uit, gezeten op een prachtigen Barbarijschen schimmel, kostbaar getuigd met rood marokkijn leder, een bos aigrettes tusschen de beide ooren, het gebit van zuiver goud en de teugels belegd met kleine gouden plaatjes.

Hij keek norsch voor zich uit, de lippen oopen geklemd en in zijn oogen brandde het vuur van den haat.

De paarden gingen in draf en konden toch nauwelijks den olifant bijhouden, die den stal reeds scheen te ruiken en het malsche gras, dat hem daar wachtte.

Men kwam geen sterveling tegen op den weg,

uitgezonderd eenige Fakirs, mager als een skelet die zich aanstonds plat voorover op den grond wierpen, zoodra zij in de verte den heerscher herkenden, een paar kooplieden, die een met tapijten en koperen vaatwerk beladen ezel aan den teugel voerden en die zich haastten, hetzelfde eerbewijs te brengen aan den gevreesden Radjah.

Men behoefde de kleine stad Sonaripur niet door te trekken, want het paleis van den Radjah lag buiten de stad en aan deze zijde er van.

Het was dus mogelijk, den gevangen Engelschman binnen het paleis te brengen zonder dat het opzien baarde.

Wel hadden sommigen het gelaat van den vreemdeling herkend, maar zij grijslachten slechts en haalden de schouders op.

Dat de heerscher een der gehate Britten zelf scheen te willen rechten, kwam hun als de eenvoudigste zaak van de wereld voor — zoo had het steeds moeten zijn!

Raffles werd, de handen nog steeds geboeid, onmiddellijk naar een klein vertrek gevoerd, waarin het licht overdag slechts spaarzaam door een enkel venster binnendrong, en van stevige, vierkante tralies voorzien was, en dat zoo hoog boven den grond was aangebracht, dat men het kozijn slechts kon bereiken wanneer men met uitgestreken arm op de teenen ging staan.

In het vertrek bevond zich niets anders dan een kleine tafel, en een paar fraai bewerkte, zware stoelen.

Toen de deur achter hem dichtviel, bevond Raffles zich in een bijna volkomen duisternis.

Maar op den wand tegenover het venster teekende zich een scherp begrensde, wit vak af — het werd gevormd door het licht van de maan, die juist op het venster scheen.

Zoodra de oogen van Raffles aan de halve duisternis gewend waren, begon hij het vertrek eens wat nauwkeuriger te onderzoeken.

Hij kon echter slechts kleine stappen maken, want men had hem de voeten bijeen gebonden met een touw, dat slechts weinig speling overliet.

Er viel echter niet veel te zien, want de meubels waren schaarsch, zooals wij reeds zeiden.

Het vertrek had een fraaie parketvloer, waarop twee inheemsche, prachtig bewerkte

vloerkleedjes lagen.

Zijn natuurlijk instinct dreef Raffles het aller-eerst naar de deur.

Hij bukte zich en trachtte in de duisternis het slot te onderzoeken.

Het leek hem tamelijk ingewikkeld, maar wat erger was, — hij had zoeven duidelijk het verschuiven van twee sterke grendels gehoord, en de deur zelve was van dik, ijzerhard hout vervaardigd en voorzien van duimdikke, ijzeren scharnieren.

Om zijn boeien bekommerde Raffles zich het minst.

Hij wist wel, dat het geen kwartier zou behoeven te duren, of hij zou zich van de dikke touwen hebben bevrijd, die zijn handen op den rug gebonden hielden.

Maar al kon hij zijn handen en voeten vrij bewegen — wat zou hem dat baten.

Hij was volkomen onbewapend, in de gang hoorde hij de eentonige stappen van twee schildwachten, het venster was zeer smal en zou hem nauwelijks doorgang verleen, en het moest zeer hoog boven den beganen grond zijn, want men had hem een viertal trappen laten opgaan en Raffles leidde hieruit af, dat hij zich bevond in een der torens, die op de vier hoeken van het paleis geplaatst waren.

Hij bezat ook geen touw om er zich aan neer te laten en zelfs geen vijl om de tralies te verwijderen.

Want op zulk een avontuur had hij zelfs in deze half woeste streken geen oogenblik gerekend.

Men had hem letterlijk alles afgenomen, wat hem behulpzaam zou kunnen zijn bij de vlucht — zijn zakmes, hetwelk een klein zaagje, een kurkentrekker en een schroevendraaier bevatte, zijn potlood en opschriftboekje, waarin hij notities had gemaakt betreffende den ouden tempel, tot zelfs zijn zakdoek, zijn lederen gordel en zijn zijden das, die den kraag van zijn sporthemd bijeen had moeten houden.

— Zij gaan zeer grondig te werk! bromde Raffles voor zich heen. Het verwondert mij, dat zij mij mijn laarzen hebben laten behouden, vanwege de veters! Ik moest eens getracht hebben, mij daaraan neder te laten!

Intusschen begon Raffles reeds aanstalten te maken om zich van de touwen te bevrijden en hij was er reeds in geslaagd ze wat lossen te maken, toen er weder schreden naderden en het volgende oogenblik werden de zware grendels teruggeschoven en ging de deur open.

Op den drempel stond een man, van top tot teen geharnast, de bevelvoerder van de lijfwacht, met zijn ontbloot zwaard in de hand en achter

hem waren vier van die soldaten zichtbaar, zooals Raffles er dien avond reeds eenigen gezien had.

Ook zij klemden hun kromme, breede zwaarden in hun vuist, en de klingen schenen vonken te schieten in het flakkerend licht van twee fakels, die door twee hunner in de linkerhand gedragen werden.

Raffles begreep dat de beslissing ging vallen.

Hij verloor echter zijn bedaardheid niet, maar richtte zich tot den aanvoerder en vroeg:

— Wel?

— Volg mij! beval de kapitein der wacht kortaf in tamelijk goed Engelsch.

— Dan zal ik u moeten verzoeken, niet al te hard te loopen, hernam Raffles bedaard, want met mijn voeten is het niet al te best gesteld — ik kan ze ternauwernood bewegen!

Zonder een woord te spreken wees de aanvoerder twee zijner soldaten op de voeten van Raffles.

Zij kwamen toelopen en maakten het touw los, dat de enkels van den gevangene bijeenbond.

— Dat is beter! riep Raffles uit. Nu kan ik althans behoorlijk loopen!

— Loopen — niet wegloopen echter, vreemdeling! zeide de kapitein op spottenden toon. Herinner u, dat mijn soldaten u op den voet volgen en bevel hebben gekregen u bij de minste verdachte beweging het hoofd af te slaan.

— Brrr! kwam Raffles, terwijl hij zich schudde als een poedel, die uit het water komt. Gij gebruikt groote middelen! Het is alsof men een sprookje van Sheherazade leest! Nu, als ik er iets aan kan doen, zal althans om die reden mijn hoofd niet van den romp worden gescheiden. Ik denk er niet aan weg te loopen. Ik heb er ook niet de minste reden voor, zooals ook uw meester zal moeten toegeven, als hij tenminste niet door zijn ijverzucht verblind is.

De kapitein van de lijfwacht haalde de schouders op en liet in een soort grijns, zijn sneeuw-witte, kleine, spitse tanden zien.

Het volgende oogenblik werd Raffles weggeleid.

Hij lette ook nu weder goed op den afgelegden weg en bemerkte dat men hem thans slechts twee trappen afvoerde, daarop een lange gang met hem doorschreed en vervolgens stilhield voor een dubbele deur van rozenhout.

Hij had opgemerkt, dat de gang aan een zijde een tiental kleine raampjes had en daardoorheen had hij de binnenplaats van het paleis meenen te bespeuren, in het midden waarvan een groote steenen fontein zich verhief, in den vorm van een Hindoetempel en waarvan het wa-

ter neerruischte in een groot, rond bekken.

Eenige witte duiven fladderden nog heen en weer en waren duidelijk zichtbaar in het zilveren maanlicht.

De aanvoerder had op de deur geklept, die aanstonds geopend werd door een neger slaaf, met gouden ringen in de ooren en een soort witte jas met half lange mouwen aan, die door een rood marokkijnen gordel om het middel, werd vastgesnoerd en Raffles werd de zaal binnengeduwd.

Nieuwsgierig ondanks zijn zeer gevaarlijken toestand keek hij rond en wel mocht hij zich verbazen, want nog zelden hadden de oogen van een Westerling zooveel uitheemsche pracht bijeen gezien.

De vloer van de zaal bestond uit ebbenhouten platen, als het ware bezaaid met kleine zilveren sterren, die door een kunstenaarshand in het zwarte hout waren ingelaten.

De muren, hier en daar onderbroken door gedraaide half kolommen van rose geaderd wit marmer, waren bespannen met prachtige wandtapijten, zoo schoon als slechts weinige musea van Europa konden aanwijzen en die zeker 1000 jaren oud waren en nochtans wonderlijk goed geconservéerd.

In het midden van de zaal bevond zich een soort verhevenheid, bijna drie meter breed en evenzoo lang, waartoe twee trappen toegang gaven en op deze verhevenheid was een troon geplaatst, een diepe zetel van het zuiverste ivoor, met gouden figuren ingelegd.

Op dezen troon zat Ram Kazilbash, somber voor zich uitstarend en met een flikkering in zijn zwarte oogen, die weinig goeds voorspelde.

Hij droeg thans een geelzijden gewaad en hij had zijn ontbloot zwaard dwars voor zich gelegd op de leuning van den ivoeren zetel.

Het was een zeldzaam schoon wapen, afkomstig uit Damaskus en vervaardigd door een zwaardveger, die omstreeks het jaar 1200 leefde.

De kling was flauw gebogen en bijna vier duim breed.

Op den rug, een halven duim dik, was een spreuk uit het Heilige boek der Hindoes gegraveerd en de kling had een snede, zoo vlijmscherp als een scheermes en een menschenhaar, dat men van eenige hoogte op de snede liet vallen, zou doormidden gesneden zijn.

Het gevest was van ivoor, geel geworden door ouderdom en kunstig versierd met gouden inlegsels.

De kling flikkerde als gepolijst zilver, met een blauwachtigen weerschijn en onwillekeurig werd aanstonds de aandacht getrokken door dit koninklijke wapen.

Aan den voet van Ram Kazilbash lag een

getemde luipaard met den kop op de voorpooten en zacht zwiependen staart.

Het dier droeg een gouden halsband en zijn groene oogen waren wijd geopend en schenen Raffles boosaardig aan te staren.

Het vertrek werd verlicht door zeven lampen van albast, een in het midden, drie aan elk der lange zijden van de zaal.

Dicht achter den troon geschaard, stonden twaalf soldaten op een rij, onbewegelijk als standbeelden en zelfs de oogen schenen niet te bewegen in hun bronzen gezichten.

Zij waren gekleed op een wijze, die Raffles onder andere omstandigheden zeker een kreet van bewondering zou hebben ontlokt.

Hij wist dat vele Indische vorsten beschikken over fabelachtige rijkdommen, waarvan die van de Europeesche nabobs eenvoudig in het niet zinken — maar Ram Kazilbash moest stellig tot de rijksten onder hen behooren!

De wapenrusting namelijk van deze twaalf soldaten zijner lijfwacht was uit het zuiverste goud vervaardigd — de maliënkolder, de halsberg, de dij- en scheenstukken en de helm.

Zelfs hun lansen, waarvan de schacht van ebbenhout was vervaardigd, waren met goud beslagen.

En deze twaalf mannen, ofschoon zij doodstil stonden, fonkelden zoo oogverblindend, dat men onwillekeurig even de oogen moest sluiten.

In de hoeken stonden nog meterhooge, uiterst kostbare vazen van Chineesch porcelein, misschien wel veroverd tijdens de woeste oorlogen met de Aziaten en er stonden bronzen en houten beelden, waarvan de kunstwaarde zelfs niet te benaderen viel — schooner dan iets wat menschelijke fantasie zich kon voorstellen.

Een weinig terzijde, met de armen over elkander gekruist, stond Daoud, de verraderlijke slaaf, met een triomfantelijken grijns om de dikke lippen en een valsch licht in zijn zwarte oogen.

Nog eenige oogenblikken en hij zou de vrouwen verderve hebben gebracht, die hem veracht en versmaad had.

Het is waar, een onschuldig man zou haar lot moeten deelen, maar die man was een Brit en dus een vijand!

In dat opzicht gevoelde de verraderlijke Felah dan ook niet de minste gewetensbezwaren.

Het was buitengewoon stil in de zaal, al waren daar reeds veertien personen bijeen en men hoorde slechts even het ritselen van de gouden schalmen der maliënkolders.

Raffles werd tot voor den Maharaja geleid en stond daar nu, kaarsrecht, met opgeheven hoofd en helderen blik, de oogen vast op den machtigen alleenheerscher gericht, die nog nimmer zijn

onderwerping had aangeboden en een voortdurend gevaar bleef opleveren voor het Engelsch gezag in Britsch-Indië.

Ram Kazilbash had langzaam het hoofd opgeheven en keek den Engelschman, zijn vijand doordringend aan.

Toen begon hij:

— Begrijpt gij, waarom gij hier zijt, vreemdeling?

— Ik begrijp het integendeel volstrekt niet. Radjah! antwoordde Raffles bedaard.

De Oosterling fronste dreigend de wenkbrauwen en streek met een streelend gebaar met zijn bruine vingers over den kling van zijn zwaard, toen hij op doffen toon hernam:

— Dat is zeer vreemd! Heb ik niet met eigen oogen gezien, dat gij in den tempel waart? Heb ik u niet zien spreken met de vrouw, die ik hoog verheven had? Wilt gij ontkennen, vreemdeling, dat gij een samenkomst had met Sherah, mijn lievelingsvrouw?

— Da ontken ik, Radjah! antwoordde Raffles met vaste stem. Ik had haar nooit van te voren gezien! Die ellendeling daar — die lafhartige, grijnzende schurk heeft u bedrogen!

En Raffles knikte in de richting van Daoud, die nog altijd zijn valschen grijnslach vertoonde en onbewegelijk op dezelfde plek was blijven staan, de naakte magere armen over de borst gekruist.

De Maharaja liet een kort lachje hooren en zijn zwarte oogen keken Raffles dreigend aan, toen hij hernam:

— Gij liegt! Gij tracht op deze wijze uw schuld van u te werpen! Wilt gij soms ook volhouden dat niet gij het waart, die den robijn gestolen heeft uit het voorhoofd van onze Godin Vishnoe?

— Ik deed het niet! antwoordde Raffles met luide stem.

Ram Kazilbash deed een krampachtigen greep naar zijn zwaard, maar hij beheerschte zich en hernam:

— Gij zijt dus niet slechts een tempeldief — gij zijt ook een lafaard, want gij durft de verantwoording voor uw daad niet op u nemen! Gij Westerlingen zijt oude wijven, gij hebt geen moed en geen eergevoel!

Raffles verbleekte en deed een stap achteruit, maar hij gaf geen antwoord en keek den Radjah aan met een trotschen, minachtenden blik, dië de woede van den heerscher nog deed toemen.

— Men heeft den robijn in uw zak gevonden! Wat baat het u, indien gij loochent? Gij hebt den robijn gestolen, gij hebt u bezondigd, gij hebt u vergrepen aan wat ons het heiligste is.

— Ik deed het niet! hernam Raffles met kracht. Al ontkent gij het — ook wij Westerlingen hebben eergevoel en bij mijn eer bezweer ik, dat ik dien robijn niet heb aangeraakt en dat hij in mijn zak is gekomen op een mij onverklaarbare wijze — tenzij ook hier die bruine aap daarginds de hand in het spel moet hebben gehad.

Maar een enkele blik op het gelaat van den heerscher was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat de Radjah hem niet geloofde.

En hij moest dan ook erkennen, dat de schijn geheel en al tegen hem was en dat zijn toestand hoogst gevaarlijk moest worden genoemd.

Hij had zich in een tempel bevonden, in gezelschap van de vrouw van den Maharaja, die hem het liefste was, bij het vallen van de duisternis en toen zij zich onbespied moest wanen.

De robijn uit het voorhoofd van de Godin was van die plaats verdwenen en in zijn zak teruggevonden.

Wat baatte hier loochenen?

HOOFDSTUK V.

DE GLOEIENDE TORENKAMER.

Hij zweeg dus en wachtte gelaten zijn lot af. De Maharaja staaide hem van onder zijn gefronste wenkbrauwen een oogenblik somber aan en hernam toen:

— Gij hebt den dood verdiend, duizendvoud! En ik zal u toonen, hoe een Oosterling weet te straffen, wiens eer gij aangerand hebt en die er getuige van moest zijn, hoe gij den tempel ontheiligd en de Godin beleedigd hebt!

Raffles bleef onbewegelijk staan, zonder zelfs met zijn wimpers te knippen en de Maharaja vervolgde op een toon van nauwelijks bedwongen woede:

— Ik geloof dat ik mij zooveel toch vergist heb en dat gij een moedig man zijt! Jaagt de dood u geen schrik aan?

— Ik vrees hem niet! antwoordde Raffles rustig.

— Wij zullen wel zien! hernam Ram Kazilbash met een boosaardigen grijns om zijn baardige lippen. Gij kent onze wijze van straffen blijkbaar nog niet! Is het u bekend, dat ik oppermachtig ben in deze streek?

— Zoo heeft men mij verhaald, Radjah!

— Gelooft gij dat men u zal kunnen redden?

— Ik betwijfel het!

— Dat is verstandig en oprecht gesproken! Gij zijt verloren en ik zal u slechts den tijd laten, tot uwen God te bidden, opdat Hij uw ziel genadig moge zijn.

— Het is goed, Radjah! Zeg mij slechts dit — wat zijt gij voornemens met uw ongelukkige lievelingsvrouw te doen?

— Zij zal sterven! antwoordde de Maharaja op woesten toon.

— Dan begaat gij een zeer groot onrecht, Radjah, zeide Raffles zacht. Ik zweer u dat zij volkomen onschuldig is!

— Gij liegt, herhaal ik! hernam de Maharaja zonder eenige stemverheffing, maar met een woeste uitdrukking op zijn gelaat.

— Ik spreek de waarheid! riep Raffles uit. Uw slaaf heeft u bedrogen, om een reden, welke ik niet kan doorgronden, daar ik hem nooit te voren heb gezien, en hij mij dus niet kan haten. Hij bedroog u, zeg ik! Hij kwam tot mij, in mijn kamp bij den bouwval van den tempel en zeide mij, dat gij in uwen harem een Engelsche dame gevangen hield, die hem duizend ropijen

had beloofd, indien hij er in zou slagen, haar te helpen ontvluchten. Ik zeide hem, dat die arme vrouw op mijn hulp zou kunnen rekenen, en wij spraken de plek af, waar ik haar dezen avond zou verwachten. Hij zeide mij, dat zij zich naar den tempel zou begeven, volgens uw verlangen en goed bewaakt, maar dat de helft van de soldaten op zijn hand was, en dat ik geen moeite zou hebben, haar te ontvoeren en naar een veilige plaats te brengen. Dat is de waarheid, ik zweer het bij wat mij het liefst en het dierbaarst op de wereld is!

— Genoeg! viel de Maharaja hem toornig in de rede. Tracht uwe schuld niet van u te werpen door een trouwen dienaar te belasteren. Welke reden zou Daoud gehad hebben, u dit dwaze verhaal op te dissen?

Raffles maakte een gebaar van machteloosheid en antwoordde niet.

Ram Kazilbash liet opnieuw zijn diep keel-lachje hooren en vervolgde:

— Ik wist wel, dat gij er geen antwoord op zoudt weten te geven! En nu weg met den belager van mijn eer! Brengt hem ter dood, zooals ik u bevolen heb!

Hij wendde zich opnieuw tot Raffles en hernam:

— Maar gij zult niet alleen sterven! Gij zult u niet te beklagen hebben — gij zult den dood ingaan met de overspelige vrouw, die mijn eer bezoedeld heeft! Wacht!

Dit laatste gold den soldaten, die zich reeds van den gevangene wilden meester maken.

De Maharaja strekte de hand uit en greep een met leder bekleeden, korten stok, waarmede hij driemaal op een koperen gong sloeg, die naast den troon geplaatst was op een zilveren voetstuk.

De slagen klonken kletterend en dreunend door de groote zaal.

Bijna aanstonds ging de breede lage deur open en de kapitein van de lijfwacht vertoonde zich op den drempel.

— Breng Sherah hier! beval Ram Kazilbash. De kapitein boog tot den grond, met gekruiste armen en verwijderde zich.

Eenige minuten gingen voorbij, zonder dat zich het minste gerucht in de zaal deed hooren.

De Maharaja zat voorover gebogen en keek

met somberen blik naar den vloer.

Toen ging de deur weder open en Sherah trad of liever wankelde binnen, doodsbleek en nauwelijks in staat zich op de been te houden.

Tot zijn innige verontwaardiging en afschuw, zag Raffles, dat haar huid op verscheidene plaatsen vuurroode striemen vertoonde — de ongelukkige was gegeeseld.

Haar sluier was op vele plaatsen met bloed besmeurd, dat uit de wonden lekte.

Gesteund door een der soldaten, die de zweep nog in de hand hield, wankelde de arme vrouw naar den troon.

Op dat oogenblik vertoonde zich een trek van helsche zegepraal op het gebruide gelaat van den Fellah.

Raffles zag het en een deel der waarheid werd hem duidelijk — die slaaf had zich niet op hem, maar op die ongelukkige, schoone vrouw willen wreken, klaarblijkelijk omdat zij zijn liefde had versmaad — want een andere reden kon Raffles zich niet voorstellen, die zelfs een Hindoe tot zulk een daad van wraakzucht zou kunnen voeren.

Maar wat zou het baten, dit den Maharaja mede te deelen?

Hij was te zeer overtuigd, dat men hem bedreogen had, in zijn eer en in zijn liefde, en zijn hartstocht deed hem blind zijn voor alle andere dingen.

De Maharaja liet Sherah tot vlak voor den troon naderen en zeide toen op somberen toon:

— Daar zijt gij dus, overspelig schepsel! Erkent gij thans uwe schuld?

De jonge vrouw schudde wanhopig ontkenkend het hoofd, zonder in staat te zijn, antwoord te geven.

— Gij blijft ontkennen? riep de Maharaja, terwijl zijn zwarte oogen van woede fonkelden. Mogen dan alle kwade geesten uwe ziel uiteren en uw schoon lichaam, zooals gij het mijne eer gedaan hebt! De dood voor u, in gezelschap van uw minnaar!

De beklagenswaardige favorite had zich voor Ram Kazilbash op de knieën laten vallen en hij stiet haar nu zoo ruw met den voet tegen den schouder, dat zij achterover viel, en zachtjes kreunend bleef liggen.

Dat was te veel voor Raffles.

Met een kreet van verontwaardiging en een uiterste krachtinspanning wist hij de touwen stuk te trekken, die hij reeds gedeeltelijk had los weten te maken en het volgende oogenblik rukte hij de lans uit de handen van den eersten soldaat den besten.

— Laffe schurk, die een weerlooze vrouw durft te trappen! riep hij toornig.

Hij stormde op den Maharaja toe, met geveld lans, maar hij kwam niet ver.

De soldaten verbraken aanstonds hun onbegelijkheid, wierpen zich op hem en ontrukten hem de lans.

Een hunner hief reeds zijn kromzwaard op, om hem het hoofd te kloven, toen de Maharaja, die was opgestaan, het gelaat van woede vertrokken, op bevelenden toon riep:

— Dood hem niet! Dat zou een al te zacht einde zijn voor den Engelschen onverlaat, die mij in mijn eigen paleis heeft durven hoonen!

Hij trad langzaam op Raffles toe, kruiste de armen en boorde zijn blik in dien van den stoutmoedigen avonturier.

Toen kwam het op doffen toon van zijn lippen:

— Gij zult sterven, maar in het hiernamaals zult gij u duizenden jaren dien dood herinneren!

Hij wendde zich tot de soldaten en vervolgde kortaf:

— Voert hen beiden weg. Gij kent hun lot!

Eenige soldaten hieven Sherah van den grond en moesten haar half wegdragen, want de ongelukkige was door de wreede geeselingen zoo uitgeput, zoowel als door het vooruitzicht op haar vreeselijken dood, dat zij niet kon gaan.

Duidelijk waren de bloedige striemen zichtbaar.

Terwijl zij werden weggevoerd, wendde Raffles zich tot de rampzalige vrouw en zeide met een stem, die van ontroering beefde:

— Vergeef het mij, Sherah, o vergeef het mij, dat ik dit over u heb gebracht! Maar het was buiten mijn schuld, dat zweer ik!

De ter dood veroordeelde hief haar schoone groote oogen naar Raffles op en zeide toen, nauwelijks hoorbaar:

— Verontschuldigt u niet, vreemdeling! Het is alles de schuld van de Godin, die wij vertoord hebben — en van dien laffen hond, Daoud, wien ik mijn liefde weigerde! Ik moet u veeleer danken, daar gij den dood getrotseerd hebt, om mij te beschermen tegen mijn heer en meester, die mij zoo bitter onrecht heeft aangedaan.

— Zwijg, vrouw! beval een der soldaten barsch en in haar eigen taal.

Met een nameloos gevoel van bitter zelfverwijt, een gevoel dat hij nog nimmer in die mate had gekend, schreed Raffles met gebogen hoofd tusschen de soldaten door.

De twaalf mannen voerden de gevangenen door een breede gang en daalden daarna een kronkelende trap met hen af.

De handen van Raffles waren weder op zijn

rug vastgemaakt en hij begreep dat het nutteloos zou zijn, thans een poging te willen ondernemen tot ontvluchting.

Nu ging het door een aantal nauwe en duistere gangen, spaarzaam verlicht door een olielamp en daarop bevonden zij zich eensklaps in de buitenlucht, op een der binnenplaatsen van het paleis.

En hier was het dat Raffles, bewogen door wie weet welk instinct van zelfbehoud den kreet van den nachtuil liet hooren — het sein, hetwelk hij zoo menigmaal gewisseld had met zijn beide makkers, ofschoon hij moest weten dat zij hem thans onmogelijk te hulp konden komen, daar hij zijn trouwen vriend Brand had zien vallen onder de slagen van de soldaten van den Maharaja.

Helaas — ditmaal werd de kreet niet beantwoord.

Een der soldaten schudde hem ruw bij den arm en beet hem toe:

— Wilt gij wel zwijgen? Gij ellendige vreemdeling, wanneer gij het nogmaals waagt den mond te openen, dan zal ik u met mijn zwaard de tong afsnijden!

Raffles keek den man rustig aan, maar gaf geen antwoord.

Zijn blik ging vervolgens naar Sherah, die huiverde in de koele nachtlucht.

Zijn geest werkte met verbazende snelheid.

Hij zon op middelen om te ontkomen en ook deze ongelukkige vrouw te redden — en hij vond niets, niets!

Hoe zou hij ook kunnen ontsnappen uit dit paleis met zijn doolhof van gangen en trappen, zijn binnenplaatsen en vele zalen en waar het wemelde van gewapende mannen?

En reeds had men hen over de binnenplaats gevoerd en een deur viel achter hen dicht.

Zij volgden opnieuw een lange gang, die eindeloos scheen en aan het einde waarvan de beide gevangenen eensklaps getroffen werden door een eigenaardige gewaarwording — een zeer groote warmte sloeg hen als het ware gelijk een golf tegen het gelaat en er hing een reuk van gloeiend ijzer in de lucht. . . .

Er ging met een luid gerucht van knarsend metaal een deur open en de twee gevangenen werden een vertrek binnengeduwd, zeer hoog, wel bijna veertig meters en toch nauwelijks drie meters breed en even lang.

Overdag kreeg dit vertrek waarschijnlijk licht uit vier smalle vensters, die op ruim dertig meter van den vloer waren aangebracht in de vier muren van dit vierkante vertrek, dat thans evenwel in bijna volkomen duisternis was gehuld.

Aan een der muren hing een olielampje van koper, dat een flakkerend schijnsel verspreidde.

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij zich in een der torens moest bevinden, dit bleek uit de geheele bouworde en de buitengewone hoogte van de vensters.

Maar aanstonds trof iets anders zijn aandacht — en dat was de vloer.

Hij glansde donker in het licht van de lamp en Raffles bemerkte, dat hij uit dik plaatijzer bestond. . . .

En die vloer was warm, zoo warm, dat men niet langer dan enkele oogenblikken stil op dezelfde plaats kon staan, zonder dat de zolen der schoenen en sandalen begonnen te schroeien.

In een oogwenk begreep Raffles, welke vreeselijke dood de Maharaja voor zijn lievelingsvrouw en hem had uitgedacht.

Onder den vloer was een groot vuur aangelegd en voor er een half uur verlopen was, zou de hitte zoo onuitstaanbaar zijn geworden, dat de twee ongelukkigen als het ware levend geroosterd zouden worden.

Hij keek naar Sherah, die een bezwijming nabij was en toen naar de soldaten, die op den drempel van dit vertrek des doods waren blijven staan.

Hij zocht naar een glimp van menscheit, van medelijden op deze gebruiide, botte gezichten, maar hij zocht tevergeefs.

Het zou vruchteloos zijn, te willen trachten, deze mannen te ontroeren.

Toch waagde Raffles, op een andere wijze nog een laatste poging te doen, om zichzelf en de ongelukkige vrouw te redden.

Hij trad op den soldaat toe, die hem zooveel reeds het zwijgen had opgelegd en zeide snel, op overredenden toon, terwijl hij zich in 's mans eigen taal uitdrukte:

— Luister! Ik bied ieder uwer duizend ropijnen aan, neen, tweeduizend, wanneer gij ons laat ontvluchten!

De soldaat maakte een dreigend gebaar met zijn zwaard — dat was alles!

— Laat u bewegen! hernam Raffles met luider stem. Zijt gij dan van steen? Neem drieduizend ropijnen, ieder van u, laat mij hier sterven, maar geef die rampzalige vrouw, die, bij mijn ziel, onschuldig is, de vrijheid!

— Zwijg, vreemdeling! riep de soldaat op heftigen toon. Al zoudt gij ons tienmaal meer bieden, al zoudt gij ons alle schatten der aarde beloven — wij moeten het bevel van den meester ten uitvoer brengen. Hij is de gebieder, hij beschikt over leven en dood, zijn wil moet geschieden!

Raffles trad terug en boog het hoofd.

Maar de vrouw zag hem aan met een blik, dien hij zich nog veel jaren later zou herinneren — een blik van verwondering, van innige dankbaarheid en van diepe smart.

Er klonk een kort bevel, de soldaten liepen langzaam terug, de duimdikke ijzeren deur viel met een dreunenden slag achter hen dicht — de beide ter dood veroordeelden waren alleen.

Raffles luisterde.

De voetstappen van de soldaten stierven weg.

Een oogenblik daarna was het stil.

Neen, toch niet volkomen!

Want onder den vloer klonk een geluid als van een loeienden storm — dat waren de vlammen van het houtvuur, die de ijzeren plaat belekten.

Raffles meende zelfs nu en dan het knappen van het brandende hout te hooren.

Toen wendde hij den blik naar Sherah.

Zij stond in een hoek van het vertrek, haar prachtige haren als een mantel om haar heen, lijkleek, met gesloten oogen, het hoofd tegen den muur rustend.

En bij haar aanblik ontwaakte opnieuw de ontombare geestkracht in Raffles, die hem voor het eerst sedert langen tijd voor een oogenblik dreigde te ontvliesen bij het vooruitzicht op dien vreeselijken marteldood.

Hij schreed haastig naar de vrouw toe en zeide op dringenden toon:

— Om 's hemelswil — tracht u nog te beheerschen! Kunt ge mij antwoord geven op mijn vragen? Hebt gij een voorwerp, waarmede ik de touwen zou kunnen doorsnijden, die mijn handen op mijn rug bijeen houden?

Sherah schudde langzaam het hoofd, met een pijnlijken trek op het schoone marmerbleek gelaat.

— Geen speld, geen gesp? drong Raffles aan.

De jonge vrouw opende plotseling de oogen en richtte zich op.

Zonder zich een oogenblik te bedenken maakte zij een grooten gouden gesp los, die aan de sluier aan haar hals vastzat en hield hem Raffles voor het gelaat.

— Tracht daarmede de touwen stuk te maken! zeide Raffles haastig. Doe het zoo snel gij kunt — bedenk dat iedere seconde kostbaar is!

Hij ging met den rug naar haar toestaan, hief zijn handen zoo hoog mogelijk op, en aanstonds voelde hij hoe de scherpe punt van de gesp het touw begon te bewerken.

Telkens en telkens opnieuw drong de punt in het koord door, terwijl beiden onophoudelijk van plaats moesten veranderen, want de hitte van den vloer nam ieder oogenblik toe en zou over een half uur onuitstaanbaar zijn geworden.

Na eenige oogenblikken voelde Raffles hoe het touw begon te splijten — een wanhopige ruk — hij was vrij.

Zonder zich om te draaien, zeide hij, terwijl hij het touw van zijn polsen losmaakte op zachten toon:

— Ik dank u — misschien is thans nog niet alles verloren!

Maar de rampzalige favorite kon zich nauwelijks meer staande houden, want de zolen van haar dunne sandalen waren reeds bijna verteerd door de hitte van de ijzeren plaat.

Raffles zag het en hij aarzelde geen oogenblik.

Zonder zich te bedenken knielde hij neder op den gloeienden vloer, die langzaam, martelend langzaam van kleur begon te veranderen, en over een half uur donkerrood zou zijn, en begon vlug zijn schoenen los te rijgen.

Hij richtte zich weder op, en zeide op bevelenden en toch zachten toon:

— Neem mijn schoenen, Sherah — de zolen zijn dik, en zij zullen u nog eenigen tijd tegen de grootste hitte beschermen!

Sherah was slechts een zwakke vrouw — zij had reeds te veel geleden — zij aanvaardde het offer en stapte haastig in de schoenen van Raffles, terwijl zij hem met omfloerste oogen aankeek en met sidderende stem zeide:

— Dank, vreemdeling, dank!

Maar reeds liep Raffles de vierkante torenkamer rond, en onderzocht de muren, die eenige voeten boven den vloer reeds zeer warm waren zoodat men de hand slechts even tegen de steenen kon houden.

Het was duidelijk dat de muur zeer dik moest zijn, hetgeen ook te zien was aan de breede vensternissen, hoog boven zijn hoofd, en door twee waarvan de maan naar binnen scheen, die echter niet in staat was het benedenste gedeelte van de gloeiende kamer te verlichten.

Toen onderzocht hij de deur.

Hij tastte in zijn zakken — hij vond er niets — niets!

Het zou onmogelijk zijn, deze ijzeren deur te openen.

En de vloer werd steeds heeter en het was hem een ondragelijke marteling, op zijn ongeschoeide voeten te loopen.

Hij keek naar Sherah.

Zij was in een hoek neergehurkt en scheen in een toestand van halve zinsverbijstering den onvermijdelijken dood af te wachten.

Raffles had bemerkt dat de vloer in het midden het heetst was en hij trachtte thans in een der hoeken een plek te vinden, waar het mogelijk zou zijn, even stil te staan en te denken, te

denken!

Want hij moest iets vinden!

Het kon niet, het was te monsterachtig, dat zij beiden, volkomen onschuldig, hier ellendig zouden moeten omkomen, geroosterd, verbrand, ten slotte tot asch verteerd!

Weer begon hij zijn rondgang en hoe moedig Raffles ook was — hij gevoelde dat zijn krachten hem gingen begeven.

De hitte in de torenkamer was bijna duldeeloos geworden.

Hij voelde hoe zijn aderen aan de slapen opzwellen, hoe het zweet hem van het gelaat droop, hij zag schitterende punten snel verschieten voor zijn oogen en zijn hart klopte met woeste slagen.

Toen drong er een eigenaardig gesuis in zijn ooren door, als het gerucht van een verre branding — en hij begreep dat het einde thans snel naderde.

Zijn tong, droog als kurk, kleefde tegen zijn gehemelte en toen hij iets wilde zeggen tegen de vrouw, die roerloos in haar hoek zat neer-gehurkt, bleek hem dit onmogelijk te zijn — hij kon slechts eenige onverstaanbare klanken uitstooten.

Raffles rukte zich het sporthemd van het lichaam, dat hem een gloeiend pantser toeleek, dat hem aanstonds zou verstikken en hem de huid verbranden.

Het suizen in zijn ooren werd sterker — een roode gloed golfde voor zijn oogen op en neer, het vleesch van zijn voetzolen begon te sissen..

En toen, reeds op het oogenblik, dat de lucht van zijn eigen schroeiend vleesch hem in de neusgaten drong en hem alle zelfbeheersching dreigde te ontnemen, ving zijn oor een geluid op, dat van boven kwam — — —

Het was het rinkelen van glas — — —

HOOFDSTUK VI.

BIJ DEN TOREN!

Brand en Henderson hadden hun paarden de sporen gegeven en reden voort zoo snel de dieren hen wilden dragen.

Brand bekommerde zich in het geheel niet om zijn wonde, ofschoon zij hem veel pijn deed.

Het was hem voldoende dat de bloeding had opgehouden en hij voelde zich in staat, bergen te verzetten, teneinde den man te redden, aan wiens zijde hij de beste jaren van zijn leven had doorgebracht en wiens warm gemoed onder de ijsskoude oppervlakte hij zoo goed had leeren kennen en waardeeren.

Wat Henderson betreft — hij verkeerde in een staat van opwinding en van woede, die hem zeker tot dwaasheden zou hebben verleid, wanneer Brand er niet geweest was om hem in toom te houden.

Het liefst zou de reus het paleis van den Maharaja aan de vier hoeken in brand hebben willen steken en alle overredingskracht van Brand was noodig, om hem te overtuigen, dat dit al een zeer slechte werkwijze zou zijn om iemand te redden, die zich in dat paleis bevond.

Zij moesten halverwege een grooten omweg maken, teneinde de onbereden soldaten te ontgaan en toen zij weder op den weg waren, scheen Brand eensklaps iets in te vallen.

— Luister eens, Henderson! begon hij. Er moeten vier soldaten te voet zijn geweest. Zie je kans, met mijn hulp die lieden te overrompelen?

— Ik zal ze in kleine stukjes hakken, mijnheer Brand! antwoordde de reus zonder een oogenblik te aarzelen.

— Dat verlang ik niet van je, James! hernam Brand, ondanks zichzelf glimlachend. Het is voldoende als wij hen overvallen en voor eenige uren machteloos maken — ik heb van twee hunner de uniformen noodig!

— Zullen wij aldus geen kostbaren tijd verliezen, mijnheer Brand?

— Het gaat niet anders James! Het zal volstrekt onmogelijk voor ons zijn, zonder al te groote kansen op verrassing het paleis binnen te dringen, wanneer wij niet vermomd zijn — en wel het liefst als Inlanders! Ik verzeker je dat de uniformen van die bruine kerels ons van groot nut kunnen zijn — veel meer misschien dan wij nu nog kunnen beseffen!

— Dan ben ik tot uw dienst, mijnheer Brand! Moet er geschoten worden of gehakt?

— Noch het een noch het ander, Henderson! Die mannen kunnen er in ieder geval niets van doen dat hun meester een wreed despoot is, en wij mogen niet noodeloos bloed vergieten! De geweldige kracht van je vuisten zal ruimschoots voldoende zijn, om met ons beiden die vier mannen de baas te blijven, tenminste wanneer wij bij verrassing kunnen handelen! Wij zullen hen binden, in het woud voeren, en snel verder gaan! En laten wij nu onze paarden verbergen, want zij kunnen over enkele minuten hier zijn!

De plek was bij uitstek geschikt voor een hinderlaag als door Brand was beraamd.

Ter weerszijden van den vrij breeden weg strekten zich bosschen uit en tusschen de tamarindeboomen bevond zich hier ter plaatse rechts van den weg een kleine vervallen hut van bamboe, die wellicht vroeger door een kluisenaar was bewoond.

Zij voerden de paarden haastig terzijde van den weg, bonden ze vast aan een palmboom, keerden terug, en vatten post achter het bamboehuisje.

Beiden hadden zich gewapend met een flinken knuppel van taai zwaar hout, door Henderson met zijn kapmes van een boom gesneden.

Zij behoefden nauwelijks vijf minuten te wachten, of in de verte naderden regelmatige schreden.

Het waren de vier geharnaste soldaten met hun schilden, lansen en kromzwaarden, die in het gevolg waren geweest van de rampzalige Sherah.

Niets vermoedend kwamen zij naderbij en nauwelijks waren zij de bamboehut gepasseerd, of Henderson viel als een bom in hun midden.

Zijn knots hield onverbiddelijk onder hen huis en binnen enkele oogenblikken lagen twee der soldaten ter aarde geveld, die een slag op het hoofd hadden gekregen, die hunne helmen had gedeukt, alsof het leege eierschalen waren geweest.

De anderen waren er in geslaagd hunne zwaarden te trekken en een hunner hakte den zwaren knots in de hand van den reus met een enkelen slag glad midden door.

— Nu, het stompje is nog juist voldoende om

je dat betaald te zetten, jij leelijke bruine aap! riep Henderson verontwaardigd uit, en het stompje daalde met zooveel kracht op het hoofd van den zwaar gewapenden soldaat neer, dat hij als een blok omviel en terzijde van den weg rolde.

De vierde soldaat, die het beste deel van den moed koos en hard aan den haal wilde gaan, zag zich hierin belemmerd, want Brand wierp hem behendig zijn knuppel tusschen de voeten, en het had weinig gescheeld of de Hindoe had zich aan zijn eigen lans gespietst bij zijn val.

Hij liep thans slechts een bloedende wonde op en liet zich zonder een vin te verroeren, door Brand binden met zijn eigen heupdoek.

Met de andere soldaten werd ovenzoo gehandeld, en toen zij weder tot besef van den toestand kwamen en konden loopen, dreef Henderson hen, een hunner lans in iedere vuist, het bosch in, juist zooals een herder het de koeien doet — en een kleine prik met de lans in een hunner teederste lichaamsdeelen was steeds ruimschoots voldoende om hen tot spoed aan te manen.

Bij een dikken boom aangekomen, niet al te ver van den weg, zoodat men hen bij het kriecken van den dag zou kunnen zien en bevrijden, werden de Hindoe's rug aan rug gebonden en gekneveld, zoodat er geen sprake van ontsnappen kon zijn.

Brand maakte intusschen vlug de paarden los, ruimde „het slagveld” op, dat wil zeggen de gebroken schilden en lansen, en de gedeukte helmen en vervolgde toen met Henderson zijn weg, maar niet, dan nadat zij de grootste der soldaten ontdaan hadden van zijn maliënkolder, zijn helm en zijn beenstukken, en deze bewerking hadden herhaald bij een der andere soldaten.

Zij stegen snel weder te paard, en reden voort zoo vlug zij konden, zonder iemand tegen te komen, totdat zij eensklaps, bij een kromming van den weg, het paleis van den Maharaja in het oog kregen, even buiten de stad Sonaripur gelegen.

Zij stegen hier af, voerden de paarden in het bosch, ontdeden ze van het gebit en bonden hen met vrij wat speling vast aan een boom, zoodat de dieren zouden kunnen grazen.

Brand haalde de kleine tasch te voorschijn, waarin zich de kleurmiddelen bevonden, welke Raffles vaak met zooveel succes had aangewend en een oogenblik daarna waren de beide mannen bezig, zich bij het gedempte licht van een zaklantaarn als Hindoe's te vermommen.

En Henderson zag er inderdaad indrukwekkend en formidabel genoeg uit, toen hij zich ge-

dost had in den maliënkolder, die hem eigenlijk veel te nauw was, zoodat hij zijn jas moest prijsgeven, den helm op zijn hoofd had gezet en het zwaard had gegrepen.

— Ik kan niet zeggen dat die uitrusting mij bevalt, mijnheer Brand! merkte hij hoofdschuddend op. Ik voel mij niet erg Hindoesch, dat is zeker!

— Steek je revolver bij je en je goed jachtmes — en je zult je Westersch genoeg gevoelen! zeide Brand, die zelf de laatste hand aan zijn vermomming legde en zich den helm op de zwarte pruik zette.

De beide mannen voorzagen zich van alles, wat zij meenden noodig te hebben, onder andere een lang touw, aan het einde voorzien van een haak en overtuigden zich daarna of hun revolvers geladen en hun munitietasschen goed voorzien waren.

Zij zouden de paarden hier moeten achterlaten, want de dieren waren hun voorloopig van geen nut.

Het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Zij slopen weder naar den weg en richtten voorzigtig hun schreden naar het paleis van den Maharaja, dat daar lag als een wit tooverslot, door het maanlicht beschenen.

En het bleek hun helaas maar al te spoedig, dat dit tooverslot goed werd bewaakt.

Toen zij het paleis aan de voorzijde naderden, zagen zij daar op het voorplein niet minder dan 80 zwaargewapende soldaten bijeen, die daar de wacht schenen te houden, de lans bij den voet, het kromme zwaard op de heup.

Zij haastten zich verder en trachtten het paleis van terzijde te naderen.

Links van de verblijfplaats van den Maharaja strekte zich een groote tuin uit, vol palmboomen, accacia's en wilde rozen.

Deze tuin was door een lagen muur omgeven, waarover men gemakkelijk kon heenstappen, maar onder den paleismuur liepen schildwachten heen en weder, die niet alleen met een zwaard, maar ook met een modern Engelsch geweer gewapend waren, dat eigenlijk volstrekt niet stond bij hun krijgshaftig uiterlijk, zooals de bewakers van de paleizen het reeds duizenden jaren geleden hadden vertoond, maar dat er niet minder juist om zou schieten.

De beide mannen hielden zich hier dan ook niet op, maar besloten eerst hun tocht verder voort te zetten en te trachten, de achterzijde van het paleis te bereiken, teneinde daar een poging te wagen, er in door te dringen.

En terwijl zij zoo behoedzaam voort slopen, ving hun oor in de stilte van den nacht plotse-

ling den kreet van den nachtuil op....

De beide mannen hieven tegelijkertijd het hoofd op en staarden elkander aan.

Reeds wilde Henderson het sein beantwoorden, toen Brand hem snel de hand op den mond legde en fluisterend zeide:

— Stil, Henderson! Niet antwoorden — dat kan Mylord misschien in nog grooter gevaar brengen! Niemand mag weten, dat wij hier zijn! Het geluid kwam van dien kant!

En Brand wees naar een vrij hoogen muur, tusschen twee lage torens.

Maar eensklaps bukte hij zich en trok Henderson met zich mede achter een dicht begroeid tamarindeboschje.

— Wat is er, mijnheer Brand?

— Zie daar eens, Henderson, zeide Brand, zachtjes fluisterend.

Hij wees op den muur van het paleis, die op verscheidene plaatsen onderbroken werd door smalle, zwaar getraliede vensters.

En achter deze vensters scheen zich thans een lichtschijnsel voort te bewegen in de richting van den Noordelijksten toren.

Het rossige schijnsel verdween telkens, om dan opnieuw weer te voorschijn te komen achter een der hoogvensters.

Klaarblijkelijk bewoog zich daar een kleine stoet van mannen, wier schaduwen onduidelijk zichtbaar waren op het grasveld, dat zich achter het paleis uitbreidde.

Telkens verder ging de stoet — tot hij bijna den toren bereikt scheen te hebben en toen was het alsof het lichtschijnsel eensklaps werd uitgedoofd.

De twee mannen bleven nog eenigen tijd zwijgend achter de tamarindestruiken neergehurkt zitten, met kloppend hart en alle zenuwen gespannen.

— Wat zou dat te beteekenen hebben, mijnheer Brand? vroeg Henderson na eenige oogenblikken op zacht fluisterenden toon.

— Ik kan het je niet zeggen, Henderson — maar ik vermoed dat men Mylord zoeven heeft weggevoerd naar gindschen toren. Ik kan echter volstrekt niet begrijpen, wat daarvan het doel kan zijn — maar het is zeker niet veel goeds!

— Dan moeten wij dadelijk handelen, mijnheer Brand! zeide de reus opgewonden. Die muur daarginds is niet al te hoog, wij moeten er over heen!

Maar Brand schudde het hoofd en zeide, op een vage gedaante wijzend, die zich aan den voet van den muur voortbewoog:

— Ook hier zijn schildwachten, Henderson — ik heb er drie geteld!

— Dan moeten zij onschadelijk worden ge-

maakt, mijnheer Brand! hernam Henderson woest. De Maharaja staat onzen meester naar het leven — ik acht al die schurken daarginds zijn medeplichtigen en ik zal hen niet sparen — ik zal niet aarzelen, hen te dooden als het moet! Zij haten ons, Engelschen — en zij zouden zich geen oogenblik bedenken om ons verraderlijk neer te steken, als zij ons zagen, geloof gij dat ook niet, mijnheer Brand?

— Ik ben er integendeel zeker van, Henderson — toch moeten wij niet tot gewelddaden overgaan, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is. Laten wij eens trachten dien toren te bereiken.

Behoedzaam slopen de beide mannen voort door het hooge gras.

Henderson had zijn sterk mes geopend en hield het in de vuist geklemd, gereed om ieder oogenblik toe te stooten, als er gevaar dreigde.

Zij konden den toren tot op bijna tien meter naderen, maar verder konden zij niet — want aan den voet van den toren stonden twee schildwachten, het geweer in de hand, de blikken op de vlakke gericht en op gedempten toon met elkander pratend.

Het zou zelfmoord geweest zijn, thans op te springen en te trachten, die mannen onschadelijk te maken, want de vlakke was helder door de maan verlicht en zij zouden onmiddellijk gezien worden.

Weliswaar droegen zij de uniform van soldaat, maar hun plotseling toestormen zou dadelijk hun ware bedoelingen verraden.

Met martelende langzaamheid kropen de minuten voorbij en Henderson voelde zich aangrijpen door een soort van razernij, die hem hoorbaar met de tanden deed knarsen.

Juist op het oogenblik dat hij zich ondanks alles, alleen met zijn mes gewapend op de beide schildwachten wilde werpen, verwijderden deze zich in tegenovergestelde richting — een hunner keerde langs den zijmuur van het paleis terug, de andere volgde met langzame schreden den achtersten muur, die op de vlakke uitkwam.

De beide mannen raadpleegden elkander even met den blik en kropen toen zoo snel zij konden op hun buik naar den voet van den vierkanten toren.

En nauwelijks kon Brand een kreet van afgrijzen weerhouden, toen hij de hand tegen den muur legde — hij was gloeiend heet!

Brand kende slechts al te goed de wijze, waarop de Oosterlingen hun slachtoffers martelen — hij had begrepen!

Vlug deelde hij aan Henderson zijn vermoedens mede en weer moest hij hem met geweld de hand op den mond drukken, want de reus slaakte een onderdrukt gebrul van woede en

vertwijfeling, toen hij vernam, in welk afschuwelijk gevaar John Raffles verkeerde.

— Zeg mij aanstonds wat wij zullen doen, mijnheer Brand, of ik kan niet voor mijzelf instaan! zeide hij op heeschen toon. Wij moeten in dezen toren, het kost wat het kost!

— Daarvoor moeten wij eerst den schildwachtanschadelijk hebben gemaakt, Henderson — het gaat niet anders, zeide Brand op zachten, maar vastberaden toon.

— De duivel hale den Maharaja en al zijn soldaten er bij! gromde Henderson, tot het uiterste gebracht door het denkbeeld, dat zijn geliefde meester misschien een vreeslijken dood zou moeten sterven, terwijl hij en Brand hier bezig waren, nuttelooze beschouwingen te houden.

Op dit oogenblik keerde een der beide schildwachten op zijn ronde terug.

Het was een groot geluk voor de beide mannen, dat de andere schildwacht blijkbaar op het einde van zijn gang een oogenblik werd opgehouden door een kameraad, die een ander gedeelte van den muur moest bewaken, anders zouden de twee schildwachten tegelijkertijd den toren hebben bereikt en zou het zeer moeilijk voor hen zijn geweest, zich verborgen te houden.

Thans hurkten zij neder achter den hoek van den toren en toen de schildwacht nog slechts twee stappen behoefde te doen, om dien op zijn beurt te bereiken vloog Brand als een panter op hem toe en trof hem zoo hevig tegen de kin met de kolf van zijn revolver, dat de man met het hoofd tegen den muur viel en zonder een kreet te slaken roerloos bleef liggen.

In een oogwenk had Henderson hem een prop in den mond geduwd, zijn handen en voeten aaneen gebonden en hem vlug in de schaduw van den muur getrokken.

Nauwelijks was dit verricht of de voetstappen van den anderen schildwacht werden hoorbaar.

Onbewegelijk gereed tot den sprong, wacht-

ten Brand en Henderson zijn komst af.

Nog een paar stappen... toen wierpen zij zich op den Hindoe, die een doffen kreet slaakte en zich uit alle macht verweerde.

Hij was een zeer gespierd en buitengewoon lenig man, maar in de handen van Henderson was hij als een kind.

De reus had hem van den grond geheven en drukte hem nu uit alle macht tegen den muur, terwijl de Hindoe vruchteloos poogde zijn dolk te grijpen die in zijn gordel stak.

Brand ontrukte hem het wapen en slingerde het ver weg.

Daarop bond hij de armen van den soldaat op zijn rug met behulp van zijn eigen hoofddoek, die van sterke zijde was gemaakt.

Reeds eerder had hij den Hindoe een prop in den mond geduwd, ten einde hem het schreeuwen te beletten.

Het had ternauwernood vijf minuten geduurd om de beide schildwachten machteloos te maken en Henderson wreef zich de handen en zeide zachtjes:

— Ik geloof dat het moeilijkste werk achter den rug is, mijnheer Brand!

— Ik denk van niet, James, hernam Brand ernstig. Wij weten namelijk niet, hoe wij in dezen toren moeten komen, welks voet reeds gloeiend is! O, die duivels! Welke vreeselijke martelingen weten zij uit te denken!

— Als gij denkt, dat Mylord zich in dezen toren bevindt, mijnheer Brand, dan moeten en zullen wij er in! zeide Henderson op vastberaden toon. Ik heb sterk en veel touw bij mij. Wanneer wij maar eenmaal boven op den toren zijn, dan is de rest niet moeilijk!

— Het is juist de vraag, hoe wij er op zullen komen, Henderson! liet de trillende stem van Brand zich hooren.

— Al zouden wij er op moeten vliegen, mijnheer Brand! zeide de reus op doffen toon — er op moeten wij!

HOOFDSTUK VII.

DE REDDING.

Brand dacht eenige seconden na, die eeuwen toeschenen aan den ongeduldigen Hercules en zeide toen:

— De eenige manier is, eerst op den muur en vandaar op den toren te klimmen, James! Dat zal den afstand met minstens vijf meter verminderen.

De vierkante hoektorens staken een weinig buiten de ringmuren van het paleis uit en in een van deze inspringende hoeken wilde Brand trachten, den vijf meter hoogen muur te beklimmen.

Tot groot geluk van de beide ondernemende mannen ging juist op dit oogenblik de maan achter wolken schuil en het werd eensklaps zeer duister.

Brand betastte den muur en bevond, dat hier en daar de steenen een weinig naar buiten staken en aldus een soort trap vormden.

Er zouden zeker niet veel mannen te vinden zijn geweest, die het waagstuk bestaan zouden hebben langs deze steenen naar boven te klauteren, in de duisternis, zonder te weten, of er aan den anderen kant van den muur geen schildwachten stonden, die dadelijk zouden vuren, wanneer zij het minste onraad bespeurden.

Toch aarzelde Brand geen seconde.

Hij zette zijn voet op den onderste steen, heesch zich op en tastte met zijn linkerhand, tot hij een nieuw steunpunt had gevonden.

Hij schuurde zich de handpalmen ten bloede, maar daarop lette hij niet. Onverdroten steeg hij hooger, tot hij eindelijk op den rand van den muur zat.

Hij maakte het touw los, dat hij om het middel had geslagen en bevestigde het aan een zwaren ijzeren stang, die uit den muur van den toren stak.

Daarna liet hij het touw zakken, en Henderson begon zich naar boven te werken, waarbij hij zich met beide handen aan het touw vastklemde en met de voeten de uitstekende steenen zocht.

Het was een zeer inspannend werk voor den reus, maar hij klauterde niettemin verder en zat eenige oogenblikken later blazend naast Brand, die hem de behulpzame hand had toegestoken.

Deze maakte snel het touw los en vroeg toen op fluisterenden toon:

— Je bent vroeger cow-boy geweest, James — en ik heb al menig staaltje van je bekwaamheid in het hanteeren van de lasso gezien. Zeg mij eens, zie je kans, den haak van dit touw om den rand van dien omgang te krijgen, die vlak onder de vensters om den geheelen toren heen loopt en een soort smal balkon vormt, zooals de Moskeetorens der Mohammedanen die hebben?

Henderson wendde den blik omhoog.

De muur liep recht op den zijkant van den toren aan, die er ongeveer twintig meter boven uitstak.

De bovenkant van den muur zelf was zeker ten hoogste een halve meter breed en het zou moeilijk zijn, zich daarop staande te houden, terwijl hij den arm moest rondzwaaien om het touw omhoog te kunnen slingeren.

Toch bedacht de reus zich niet.

Hij begreep maar al te goed, dat thans van zijn bekwaamheid de redding van zijn meester afhing.

Slaagde hij er niet in, een verbinding tot stand te brengen tusschen den muur en den smallen torenomgang, dan moest Raffles een vreeselijken dood sterven, te gruwelijk om er aan te denken.

Hij antwoorde niet, maar nam het touw ter hand, legde het in groote kinkels om zijn arm, ging eenige passen achteruit en mat zorgvuldig den afstand, zoover dit in de duisternis mogelijk was.

Toen zette hij zich schrap en wierp het touw.

De haak miste het doel en kwam met veel geraas naar beneden.

Doodelijk verschrikt stonden de twee mannen onbewegelijk in gebukte houding, de hand aan den kolf van hun revolver.

Zou men op een der binnenplaatsen het gerucht hebben gehoord?

Neen, Godlof — alles bleef stil!

Henderson rolde snel de lasso weder om zijn arm, boog het bovenlichaam zoo ver mogelijk naar achteren en slingerde het touw opnieuw omhoog....

Brand slaakte een diepen zucht van verlichting — de haak van het sterke touw was vastgegraakt achter de ijzeren leuning van het smalle balkon dicht onder het raam, dat hij flauwtjes onderscheiden kon.

Zonder zich af te vragen, of de haak hem wel zou houden, zonder een enkel oogenblik te weifelen, greep Brand het touw met beide handen en begon zich vlug als een aap naar boven te werken, terwijl Henderson op den muur de wacht hield, gereed om iedereen neer te schieten die het waagde, op dit gevaarlijke tijdstip naderbij te komen.

Binnen enkele tellen had Brand het balkon bereikt en was over den rand van de leuning geklommen.

En hij kon een huivering niet onderdrukken, toen hij tot de ontdekking kwam, dat de stalen haak slechts met het uiterste einde achter de leuning vast zat....

Hij haastte zich, den haak beter te bevestigen en wenkte naar beneden, ten einde Henderson te waarschuwen.

Deze klom op zijn beurt naar boven, maar het duurde vrij wat langer dan bij den water-vluggen en lenigen Brand.

Maar reeds had deze het venster verbrijzeld, waartoe het smalle balkon toegang gaf, en een blik naar beneden geworpen.

Hij kon niet zien, wat daar beneden geschiedde — maar hij begreep het....

Een warme gloed sloeg hem in het gelaat.

Zijn stem klonk schor, toen hij zich over de leuning heenboog en tot den nog altijd klimmenden Henderson zeide:

— Haast je, James — haast je om 's hemels wil — de seconden zijn kostbaar!

Met een uiterste krachtsinspanning werkte Henderson zich over den rand van het balkon, met bonzende slapen en hijgende borst — want hij was zeer zwaar en het touw was dun.

Nauwelijks had de reus zich over den rand van de ijzeren balkonleuning geslingerd, of Brand trok het touw snel op.

— Hoe lang is het, James? zoo wendde hij zich tot Henderson.

— Iets meer dan 25 meter, mijnheer Brand!

— Dan geve God, dat het lang genoeg is! hernam Brand.

Hij had al het glas uit de sponning van het smalle venster verwijderd en boog zich nogmaals voorover.

Een hitte als van een oven sloeg hem tegemoet, maar hij bleef naar omlaag turen, tot hij daar beneden een paar vage gedaanten meende te ontwaren.

Hij trok zijn hoofd terug en zeide op zachten toon tot Henderson:

— Zij zijn daar beneden, James — en zij leven nog! Laten wij ons in 's hemelsnaam haasten!

Hij liet het touw in het binnenste van den toren afzakken en maakte het einde, waaraan zich de stalen haak bevond, stevig aan de ijzeren balkonleuning vast.

Toen boog hij zich opnieuw door het venster en wachtte met kloppend hart.

Tot zijn innige vreugde bemerkte hij, dat het touw strak werd getrokken — het had dus den bodem bereikt en Raffles had het kunnen grijpen.

Maar toen er niets geschiedde, werd hij ongerust en waagde het op fluisterenden toon naar beneden te roepen:

— Waarom klim je niet naar boven, Edward? Ben je te zwaar gewond?

Als eenig antwoord kwam het bevel!

— Haal het touw op — maar snel! Ik kan het niet langer dan eenige minuten meer uithouden — mijn bewustzijn dreigt mij te be-geven!

Brand trok aan het touw — spande zich tot het uiterste in — maar de last was voor zijn krachten te zwaar.

Hij maakte plaats voor Henderson en zeide op heeschen toon:

— Tracht dat touw op te trekken, Henderson — ik kan het niet!

Zonder een woord te zeggen bukte Henderson zich over de vensterbank, greep het touw met beide handen en begon het in te palmen.

Het was een zeer zwaar werk en niet veel mannen zouden in staat geweest zijn het Henderson na te doen.

Maar hij wilde het niet opgeven.

Alle spieren van zijn krachtig lichaam waren gespannen als staalkabels en het zweet gutste hem van het gelaat — maar hij zette door!

Ten slotte zag Brand iets wits verschijnen voor de vensteropening.

Hij wrong met moeite zijn arm langs het zware lichaam van Henderson — en het volgende oogenblik trokken de beide mannen een bewusteloze vrouw door de opening, in wie Brand aanstonds de rampzalige lievelings-

vrouw van den Maharaja herkende, die hij geboeid uit den tempel had zien wegvoeren.

De ongelukkige werd aanstonds op het smalle balkon nedergelegd, het touw werd van haar lichaam losgemaakt en Brand liet dit onmiddellijk weder door de vensteropening naar beneden zakken.

Het touw werd weder strak getrokken en Brand begreep dat Raffles nog de kracht had zelf naar boven te klimmen.

Hij boog zich over den rand van de venster nis en zag inderdaad hoe Raffles langzaam en met inspanning van al zijn krachten omhoog klauterde.

Doodsbleek keek Brand toe.

Nu en dan riep hij hem op fluisterenden toon eenige bemoedigende woorden toe.

Maar toen Raffles zich op nog slechts weinige meters van de vensteropening bevond schenen zijn krachten hem te begeven — hij hield op en scheen onmogelijk verder te kunnen gaan.

— Help hem James — help hem! riep Brand, terwijl hij Henderson in de borst greep waanzinnig van schrik en ontzetting.

Weer boog de reus zich voorover, greep het touw vast en trok Raffles, die met beide armen gestrekt aan het touw hing, naar zich toe.

Het was hoog tijd, want eenige seconden later zou hij het bewustzijn hebben verloren en te pletter zijn gevallen op den gloeienden bodem van den toren.

Brand kreunde zachtjes van medelijden en afschuw, toen hij het gehavende lichaam van Raffles zag, slechts bekleed met de lederen rijbroek, met een doodsbleek gelaat, verwarde haren en de voetzolen afschuwelijk geschroeid.

Niet zoodra voelde Raffles dat hij in veiligheid was, of zijn bewustzijn ontvlood hem en machteloos gleed hij uit de handen van den reus neer op het smalle balkon.

Een oogenblik keken Henderson en Brand elkander zwijgend aan.

Toen vroeg de reus op zachten, doffen toon:

— Wat hebben zij met hem gedaan, mijnheer Brand?

— Dat is maar al te duidelijk, Henderson — die bloeddorstige schurk heeft hem met de arme vrouw, die hij van overspel verdacht, opgesloten in een toren, waarvan de vloer heel langzaam rood gloeiend verhit kon worden! Als wij niet gekomen waren, dan zouden de twee ter dood veroordeelden over een uur letterlijk gebraden zijn geweest!

— O, die duivel! kwam het sissend over de lippen van Henderson, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde en dreigend boven het hoofd hief.

Ik hoop een ding, mijnheer Brand — en dat is dat ik nog eens oog in oog met dien wraakzuchtigen satan zal komen te staan!

Hij zweeg even, wierp een blik vol smartelijk medelijden op het gemarteld lichaam van zijn meester, en vroeg toen:

— Wat moeten wij nu doen, mijnheer Brand?

— Er is niets aan te doen, Henderson — wij zullen moeten wachten, tot mylord en die beklagenswaardige vrouw weder tot bewustzijn zijn gekomen, want ik durf het niet wagen, hen aan het touw neer te laten. Wij zouden dat slechts met een hunner kunnen doen, want wie bewusteloos beneden aankomt, zou zich natuurlijk niet van het touw kunnen los maken, en wij beiden zijn noodig om hen zonder gevaar af te laten. Maar wacht — ik heb het kleine etui bij mij, met opwekkende middelen. Ik dank nu den hemel dat ik het bij mij heb gestoken!

Hij knielde naast Raffles neder, haalde uit een klein etui van geel leder een flacon met een heldergroene vloeistof gevuld, en goot daarvan eenige druppels tusschen de lippen van den bewusteloos.

Hij herhaalde deze bewerking bij Sherah, die daar bleek als een lijk terneder lag, en wachtte iedere zenuw gespannen, want het was zeer wel mogelijk, dat de soldaten van den Maharaja binnen een kwartier zouden gaan zien, hoe het met hun slachtoffers stond.

Wanneer zij de gevangenen niet meer zagen, zouden zij natuurlijk dadelijk den samenhang begrijpen — en dan was het lot der vier menschen op den toren niet meer twijfelachtig.

Hij luisterde dan ook met groote aandacht naar het minste gerucht dat tot hier doordrong.

Hij hoorde nu en dan voetstappen, het gerinkel van een wapenrusting, het hinniken van een paard — maar men scheen nog niets ontdekt te hebben van hetgeen zich om en in den toren had afgespeeld.

Maar toen de bewusteloosheid aanhield, durfde Brand niet langer aarzelen.

— Luister, Henderson! zoo wendde hij zich tot den reus. Wij moeten tot iederen prijs vluchten, want zoodra de soldaten de deur van den gloeienden toren openen, zijn wij verloren! Wij zullen dus eerst te zamen Mylord aan het touw aflaten, want hij is het zwaarst. Ik zal dan langs het touw naar beneden klimmen en zijn lichaam losmaken, waarop jij het touw weer kunt inpalmen, en dan geheel alleen de vrouw moet aflaten, om tenslotte zelf naar beneden te klauteren. Vooruit — er valt geen tijd te verliezen!

Het touw werd weder onder de oksels van

Raffles vastgemaakt, Henderson tilde hem voorzichtig over de leuning en daarop lieten de beide mannen het touw vieren.

Zoodra het lichaam aan de buitenzijde van den muur op het gras werd nedergelaten, liet Brand zich vliegensvlug zakken, knoopte het touw los, en zag hoe Henderson het snel inpalmde.

Een minuut later daalde het lichaam van de bewusteloze favorite, Brand maakte het touw van haar lichaam los, en Henderson liet zich op zijn beurt vlug naar beneden glijden.

Zonder een oogenblik tijd te verliezen nam de reus het lichaam van Raffles in zijn armen, en droeg hem als een kind weg.

Brand tilde de nog altijd bewusteloze vrouw van den grond en droeg haar niet zonder moeite weg, want haar ravenzwart, buitengewoon lang haar bleef elk oogenblik haken aan de takken der struiken.

Hijgend bereikte hij ten slotte de plek, waar de paarden waren achtergelaten, die zij gelukkig op dezelfde plaats terugvonden, rustig grazend.

En juist toen Henderson Raffles met groote behoedzaamheid op den grond legde, sloeg deze de oogen op en liet zijn blikken om zich heen waren.

Toen vroeg hij met zachte, maar duidelijke stem:

— Is de vrouw gered?

— Ik dacht het wel! bromde Henderson voor zich heen. Hij denkt natuurlijk allereerst weer aan anderen. Wel, de vrouw is zoo gezond als een visch, bij hem vergeleken! Zij zal het alleen heel koud hebben, na die vuuroven.

— Wikkel haar in een der paardendekken! liet de zachte maar bevelende stem van Raffles zich hooren.

— En gij dan? Uw bovenlijf is geheel ontbloot! riep Henderson verontwaardigd uit.

— Ik ben een man! zeide Raffles kortaf.

Brand had reeds gehoorzaamd, het zadeldeuk van een der paarden losgemaakt en er de vrouw ingewikkeld.

— Zoo is het goed! zeide Raffles, glimlachend ondanks zijn hevige pijnen. Nu snel op weg — wij moeten vluchten.

— Maar waarheen zullen wij gaan? vroeg Brand op een toon van wanhoop. Wij zijn hier in een streek, waar slechts zeer weinig blanken gezien worden en geen enkele Hindoe zal aarzelen ons dadelijk te verraden!

— Rijd naar den bouwval van den tempel! gaf Raffles met zwakke stem ten antwoord. Daar is een ondergronds hol — je herinnert je dat wij het pas eergisteren ontdekt hebben en juist voornemens waren het te onderzoeken, toen —

dit onaangename incident zich voordeed. Daar kunnen wij voorloopig blijven, want al doet het mij leed, ik moet wel bekennen, dat ik de eerste dagen weinig gelegenheid zal hebben van mijn voeten gebruik te maken!

— Ik begrijp hoe het komt! barstte Henderson uit. De voeten van de vrouw waren slechts weinig gebrand — de uwe zijn als het ware blakend! Gij hebt haar natuurlijk uw laarzen met dikke zolen gegeven — de zolen zijn er half van weggebrand.

En hij wees verontwaardigd naar de stevige schoenen, welke Raffles haastig had aangetrokken zoodra hij Sherah aan het touw had vastgemaakt.

— Dat was mijn plicht, James! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Praat nu maar niet langer, til mij op een paard en laten wij maken dat wij wegkomen.

Brand had intusschen den paarden het gebit weder aangelegd en de dieren losgemaakt.

Hij steeg in het zadel en Henderson stak hem de in het paardendek gewikkelde vrouw toe, alsof zij een pop was.

Daarop tilde hij Raffles van den grond, zette hem schrijlings op den nek van zijn eigen rijdier, steeg in het zadel, omvatte Raffles, die afschuwelijke pijnen leed, maar geen klacht liet hooren, met den linkerarm en bestuurde zijn paard met de rechterhand.

Zoo snel mogelijk werd de terugweg aanvaard en niet zoodra hadden zij den bouwval van den ouden tempel bereikt, of zij begaven zich naar een hoek van de half onder het puin bedekte binnenplaats waar een met steenen overdekt luik was.

De vrouw moest gedragen worden en ook Raffles kon onmogelijk loopen op zijn half verbrande zolen.

Henderson tilde het luik niet zonder moeite op en de twee gewonden werden langs een steenen trap naar beneden gedragen.

Zij bevonden zich thans in een vrij groote ruimte, een keldergewelf, hier en daar door zeer dikke pilaren gesteund.

De gewonden werden op den grond neergelegd, op een bed van varens, snel bijeengebracht en daarop gingen Henderson en Brand in allerijl alles verzamelen, wat hun aanwezigheid zou kunnen verraden.

Dit alles werd in het onderaardsche keldergewelf gebracht en tenslotte werden de paarden geheel onttuigd en met een flinken klap op het kruis, het bosch ingejaagd.

Ten slotte daalden ook Henderson en Brand in den keldertempel af, het luik werd gesloten — er werd licht gemaakt met behulp van een

electrische zaklantaarn — en van dit oogenblik af konden zij zich in betrekkelijke veiligheid achten, want niemand zou hen hier zoeken!

Nog slechts een week en Raffles zou voldoende hersteld zijn om nieuwe avonturen tegemoet te gaan.

En van welken aard zijn eerste avontuur zou zijn, bleek duidelijk uit het antwoord, hetwelk hij Brand gaf, toen deze hem vroeg, wat hij voornemens was te doen, zoodra hij hersteld zou zijn:

— Afrekenen met Ram Kazilbash!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Tijgers in de Jungle

VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ, GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstrooming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke alures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en witkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revuewereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgelsolo's voor Fort de Lie. — Afgezwaaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN:

Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam* het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam: .....

Adres: .....

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

— boeiend —
— merkwaardig —
— geestig —

verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR